Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ ἀβάστακτον φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν κατάλληλον περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρακαταθὴκη εἰς τὴν χώραν ἐρῶν ὑπηρεσίες καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ – ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ὸς | Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1923 | Ἔτος 4ον — Ἀριθ. 18

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ' (Συνέχεια)

—Δυὸ χρόνια... Δὲν μποροῦσαμε πιὰ νὰ μείνουμε κει-κάτω. Ὁ παππούς μου εἶχε μεγάλη δύναμη, εἶχε παλάτι, ἀγροὺς, φτειὲς ριζιοῦ..., Μὰ ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ ἐπανάσταση κατὰ τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς. Οἱ ὀπαδοί του νικήθηκαν. Τότε ἐπικήρυξαν τὸ κεφάλι του κι' ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ μεταμφιεσμένος. Ὅλη του ἡ περιουσία δημεύτηκε.

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ ξαιάπε:

—Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους δὲν μποροῦμε νὰ ξαναγυρίσουμε στὶς Ἰνδίες.. Δὲ θὰ ξαναΐδῶ πιὰ τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκα.

***

Ἡ Ζίνα δοκίμασε κάποιαν ἔκπληξη! ἦταν μιὰ κατάσταση ἀνάλογη μὲ τὴ δική της. Ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς φίλης της καὶ τὴ ρώτησε:

—Οἱ γονεῖς σας μένουν ἐδῶ;

—Ὄχι! Τὸν πατέρα μου δὲν τὸν σηκώνει τὸ κλίμα τοῦ Παρισιοῦ. Κεῖνται στὴ Νίκαια. Ὅταν τελειώσω τὶς σπουδές μου, θὰ πάω ἀμέσως νὰ τοὺς ἐδρῶ.

—Θὰ περιμένετε τόσο πολύ;

—Ναί, κι' ὁ καιρός μοῦ φαίνεται ἀτέλειωτος, ἀναστέναξε ἡ μικρὴ Ἰνδή.

—Δὲ φαίνεστε εὐτυχισμένη. Στὸ σχολεῖο δὲ βρήκατε φιλενάδες;

Ἡ Θαμαὸ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ἡ κυρία Ἐριὼ εἶναι πολὺ καλὴ καὶ πρὸ πάντων πολὺ δικαία.. Ὅσο γι' αὐτή, δὲν ἔχω παρά ὀνο. Μὰ οἱ μαθήτριες!.. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ ἄλλη πάστα. Δὲ ἀρμφωνῶ μ' αὐτὲς σὲ κανένα σημεῖο. Ἄλλωστε πρέπει νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ καὶ κάτι ἄλλο.

—Σᾶς ἀκούω, εἶπε ἡ Ζίνα.

—Ἀληθινὰ δὲν ἀγαπῶ καμμιὰ

«Θέλουμε ἀληθινὸ χορὸ μὲ ὀρχήστρα τσιγκάνικη...» (Σελ. 338, στ. α')

δῶ μέσα. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνα πρόσωπο ποὺ τὸ σιχαίνομαι: αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ μοῦ γίνεται ἀνυπόφορο ὅλο τὸ σχολεῖο!

—Μοῦ τὴ δείχνετε,—ἤ εἶναι ἀδιακρισία;

Ἡ Θαμαὸ στήλωσε τὸ δάχτυλό της σένα σημεῖο κι' ἔδειξε.

—Νά τη, αὐτὴ ποὺ παίζει τὸ τόπι. Λέγεται Ἐλίζα Κράντον. Τὶ ἄσχημο ὄνομα, ἔ; Ἀπότομο καὶ σκληρὸ σὰν κι' αὐτὴ τὴν ἴδια.

Ἡ Ζίνα κοίταξε τὸ κορίτσι ποὺ τῆς ἔδειχνε ἡ Θαμαό: ἦταν δεκατριῶν ὡς δεκατεσσάρων χρόνων, γερή, καλοδεμένο, ροδοκόκκινο, ζωντανὴ εἰκόνα ὑγείας.

Ἦταν μιὰ ἀντίθεση μὲ τὴ μικρὴ Ἰνδή, ποὺ ἔμοιζε σὰν εἴδωλο σκαλισμένο πάνω σὲ παλιὸ ἐλεφαντόδοντο.

Ἡ Ἐλίζα Κράντον, ποὺ τ' ἀδέρφια της ἔπαιζαν κρίκετ καὶ φοοτμπώλλ, ἦταν ἕνα σωστὸ ἀγοροκόριτσο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔδινε κλωτσιὲς σ' ἕνα μεγάλο τόπι καὶ τὸ πετοῦσε ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου. Τὸ τόπι ξαναγόριζε καὶ πάλι ξανάφευγε.

Αὐτὸ δάσταξε κάμποση ὥρα. Τέλος ἡ Ἐλίζα κουράστηκε καὶ μὲ πρόσωπο ξαναμμένο σὰν παπαροῦνα, στρώθηκε χάμω μὲ δυνατὰ γέλια.

Τὰ δυὸ κορίτσια ποὺ παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις της, ἄλλαξαν μιὰ ματιά.

—Σᾶς ἀρέσει; ρώτησε ἡ Θαμαό.

—Δὲν εἶναι καὶ πολὺ χαριτωμένη, εἶπε ἡ Ζίνα.

—Κι' εἶναι καὶ κακιά..

Ἡ μικρὴ κοίταξε μὲ μιὰ χαϊδευτικὴ ματιὰ τὴ νεοφερμένη συμμαθήτριά της καὶ τῆς φιθόρισε:

—Ἐνῷ σεῖς, θαρρῶ πὼς εἶστε καλή... καὶ τὸ νοιώθω πὼς θὰ σᾶς ἀγαπήσω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τὸ Δέντρο τῶν Χριστουγέννων

Ὁ χρόνος πλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Τρεῖς μῆνες εἶχαν κιόλας περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα κι' ἡ ἀνιψιά της εἶχαν φύγει μὲ τόσο τραγικὸ τρόπο ἀπὸ τὴ Βαλκανία.

—Θεία, εἶπε σιγαλὰ ἡ μικρὴ Βασίλισσα, πῶς θὰ περάσουμε φέτος τὶς γιορτές;

Καὶ μὲ τὴ μνήμη της ξανάβλεπε τὶς τελετὲς τῆς πρωτοχρονιᾶς, τὰ ἄνθη, τὰ δῶρα ποὺ ἔκαναν πολύφορους σωροὺς.

—Κακὲς γιορτὲς ποὺ θὰ κάνουμε! φιθόρισε ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα.

—Ὄχι, θεία μου, δὲν πρέπει νὰ μᾶστε λυπημένες! Δὲν πρέπει νὰ φήσουμε τὸν πόνο νὰ μᾶς καταβάλῃ. Ἐγὼ λέω νὰ γοράσω ἕνα μικρὸ Χριστουγεννιάτικο Δέντρο

καὶ νὰ καλέσω τὴ Θαμαό, τὴ μικρὴ Ἰνδή συμμαθήτριά μου. Θὰ εἶναι γιορτὴ ἐξαίρετων. Θέλετε, θεία μου;

Καὶ μὲ μιὰ κίνηση ὅλη χάρη, ἡ Ζίνα τύλιξε μὲ τὰ χέρια της τὸ λαιμὸ τῆς πριγκήπισσας καὶ τῆς φίλησε τὰ μαῦρα μαλλιά. Ἡ κορία Φιρστάτ, προσπαθῶνας νὰ χαμογελάσῃ, ἀπάντησε:

— Ναί, Ζίνα μου, κάνε ὅπως σ' ἀρέσει. Ἔτσι κι' Χριστούγεννα θἄναι λιγότερα πένθιμα. Κάνε ὅπως θέλεις.

— Εὐχαριστῶ, θεία μου. Θἄναι ὄμμορφα, θὰ τὸ ἰδῆτε.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἄδεια τῆς πριγκηπέσσας, ἡ Ζίνα μίλησε γιὰ τὸ σχέδιό της στὴν Θαμαό.

Μιὰ ξαφνικὴ χαρὰ φώτισε τὸ κεχριμπαρένιο προσωπάκι.

— Ἄ, εἶπε, τί εὐγένεια νὰ συλλογιστῆτε μένα, ποὺ τόσο λίγο μὲ γνωρίζετε! Ὡς τόσο ἡ συντροφιά μου δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστη.

Ἡ Ζίνα δοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῆ, μὰ ἡ μικρὴ Ἰνδὴ τὴν πρόλαβε:

— Ἀλτθινά, κανεὶς δὲ συλλογίζεται καὶ μένα. Ἡ πρόσκλησή σας εἶναι ἡ πρώτη ποὺ ἔλαβα στὸ Παρίσι... Ἐδῶ δὲν ἐκτιμοῦν παρὰ μόνο τὰ εὔθυμα πρόσωπα, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ λάμπουν. Ἐγὼ μιλῶ μόνο στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπῶ. Γιὰ τοὺς ἄλλους δὲ μοῦρχονται λόγια... Ἄσχημο αὐτό, ἔ;

— Τί κάνατε πέρσο τέτοιον καιρό; ρώτησε ἡ Ζίνα.

— Πέρσο εἶχα μείνει μόνη στὸ λόκειο μὲ τὴν κορία Ἐριώ, ἀπ' τις 24 Δεκεμβρίου ὥς τις 7 Ἰανουαρίου.

— Φέτος λοιπόν, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό, θὰ τὸν περάσουμε μαζί.

***

Ἡ Ἐλίζα Κράντον, ποὺ βρισκόταν κεῖ κοντά, τέντωσε τ' αὐτιά της.

— Δίνετε γιορτή, δεσποινὶς Φιρστάτ; ρώτησε μὲ τόνο γεμάτον αὐθάδεια.

— Γιορτή; ἔκαμε ἡ Ζίνα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχω βαρὺ πένθος; Ὄχι, παρακάλεσα τὴ Θαμαὸ νὰ ἔρθῃ στὸ σπίτι στὶς 25 Δεκεμβρίου, αὐτὸ εἶν' ὅλο.

— Δὲ θὰ καταλάβετε τίποτα! εἶπε ἡ Ἐλίζα.

— Ἐμεῖς θἄχουμε ἀλτθινὸ χορὸ μὲ ὀρχήστρα τσιγκάνικη, κοτιγιὸν καὶ μεγάλο σουπέ. Θὰ λάβω μέρος κι' ἐγώ, ἂν καὶ δὲν πηγαίνω ἀκόμα στὸν κόσμο.

Ἔγειρε γιὰ λίγο σιωπὴ κι' ὕστερα ἡ Ἐλίζα ρώτησε ἀπότομα τὴ Ζίνα:

—Τί θὰ σοῦ κάμουν μπουγαμᾶ;

Καὶ χωρὶς νὰ περμένῃ ἀπάντηση, ἐπρόσθεσε;

—Ἐμένα οἱ γονεῖς μου θὰ μοῦ χαρίσουν ἕνα παντατίφ μ' ἀλτθινὰ μαργαριτάρια.

Ἡ Ἐλίζα περίμενε ἐπιφωνήματα γεμάτα ἔκπληξη καὶ πειράχτηκε γιατί τοὶ δυὸ βασίλισσες, καθὼς τὶς ἀποκαλοῦσε εἰρωνικά, δὲ ζήλευαν καθόλου τὴν εὐτυχία της. Τὶς ἄφησε λοιπόν, γιὰ νὰ πάῃ νὰ κάμῃ τὰ παράπονά της στὶς ἄλλες.

Ἄλλωστε ἡ φιλία ποὺ ἄρχισε νὰ γεννιέται μεταξὺ τῆς Ζίνας καὶ τῆς Θαμα, δὲν ἔκανε καθόλου καλὴ ἐντύπωση.

Ἡ Ζίνα νὲ Φιρστάτ, τόσο ὄμμορφη καὶ ἀπὸ τόσο μεγάλη οἰκογένεια, μποροῦσε νὰ διαλέξῃ φιλενάδα πολὺ καλύτερη ἀπ' τὴ μικρὴ Ἰνδή, «ποὺ ἔμοιαζε σὰ μαϊμοῦ» —ἔλεγαν οἱ μαθήτριες κρυφὰ κρυφά.

Πρὶν ἔρθῃ ἡ Ζινὰ στὸ λόκειο, ἡ Θαμαὸ ἦταν πάντα μοναχὴ στὴ γωνιά της. Γιατὶ νὰ τὴ βγάλῃ τώρα ἀπ' τὴ μοναξιά της; Καὶ τὰ σχόλια ἔδειναν κι' ἔπαιρναν. Μὰ οἱ δυὸ ἐξόριστες ἔδειχναν τέλειαν ἀδιαφορία σ' ὅλες τὶς εἰρωνεῖες.

«—Τὴν Πέμπτη ἔχεις περιορισμό.» (Σελ. 130, στ. α')

***

Ἡ μόνη σκέψη τῆς Ζίνας ἦταν τώρα τὸ Χριστουγεννιάτικο Δέντρο της.

Ἔφτιαξε λεπτὲς χρυσὲς ἀλυσσίδες, ἄνθη ἀπὸ χαρτὶ κόκκινο κι' ἄσπρο καὶ στόλισε τὸ ἔλατο μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ γοῦστο.

Ὕστερα πῆγε νὰ διαλέξῃ γιὰ τὴ φιλενάδα της ἕνα δῶρο χωρὶς μεγάλη ἀξία, ἀλλὰ τέτοιο, ποὺ νἄμενε γιὰ πάντα ἀνάμνηση τῆς φιλίας τους: Μιὰ καρφίτσα ποὺ παρίσταινε περιστέρι. Καρφωνόταν ἀπὸ πάνω καὶ σὲ κάθε κίνηση ἔβγαζε λάμψεις διαφόρων χρωμάτων, ὅπως τὰ διαμάντια.

Ἡ μικρὴ Ἰνδὴ χάρισε στὴ Ζίνα μιὰ λεπτὴ χρυσὴ ἀλυσσιδούλα γιὰ βραχιόλι. Στὸ μέρος ποὺ ἔκλεινε, πάνω σὲ μιὰ μικρὴ στρογγυλὴ πλάκα, ἦταν χαραγμένα τἀρχικὰ τῆς Θαμαὸ καὶ τῆς Ζίνας.

Ἡ Θαμαὸ εἶχε σκεφθῆ πολὺ γιὰ νὰ διαλέξῃ τὸ δῶρο, κι' ἤθελε μ' αὐτὸ νὰ ἐκφράσῃ ὅλη της τὴν ἀγάπη γιὰ τὴ Ζίνα, ποὺ, ἀνάμεσα σὲ τόσες ἄλλες, προτίμησε αὐτή, τὴ Θαμαό, ποὺ καμμιὰ δὲν τὴν ἤθελε γιὰ φιλενάδα της.

Τὸ βραχιόλι ἔκλεινε μ' ἕνα μικροσκοπικὸ κλειδάκι, κι' ὅταν ἡ Θαμαὸ τὸ φόρεσε στὸ χέρι τῆς Ζίνας, κράτησε τὸ κλειδάκι αὐτή.

—Ὅταν δὲ θὰ μ' ἀγαπᾶς πιά, Ζίνα, ὅταν δὲ θὰ θέλῃς πιὰ νὰ φορᾶς αὐτὸ τὸ βραχιόλι, νὰ μοῦ ζητήσῃς τὸ κλειδάκι... Ὅπου κι' ἂν βρίσκομαι, θὰ στείλω ἀμέσως, μὰ θὰ λυπηθῶ κατάκαρδα.

—Ἄ, διαμαρτυρήθηκε ἡ μικρὴ Βασίλισσα· μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιη πὼς ποτὲ δὲ θὰ στὸ ζητήσω.. Εὐχαριστῶ, Θαμαό.

Καὶ τὰ μεγάλα της μάτια ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ κι' ἀγάπη.

***

Ἡ Θαμαὸ δὲν εἶχε ἰδῆ ποτέ της Χριστουγεννιάτικο Δέντρο. Αὐτὸ ποὺ ἡ Ζινα εἶχε στολίσει κρὸς χάρη της, τὴν ἔκαμε νὰ δοκιμάσῃ πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξη.

Ὅταν δοκίμασαν νὰ τῆς δώσουν τὰ μικροπράγματα ποὺ κρεμόνταν ἀπ' τὰ κλωνάκια, ἡ μικρὴ δὲν τὸ θέλησε:

—Ἀφῆτε τα πάνω στὸ δέντρο. Εἶναι τόσο ὄμορφο μὲ τὰ φῶτα του ποὺ λαμπυρίζουν καὶ χορεύουν!...

Ἡ μέρα γιὰ τὴ Θαμαὸ πέρασε ὄμμορφα. Κι' ἡ Ζίνα πάλι ἔννοιωσε τὴν ἀσύγκριτη χαρὰ ποὺ δοκιμάζει κανεὶς ὅταν λησμονεῖ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἄλλον.

Πέρασαν μαζὶ ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων κι' ἡ φιλία τους ἔγινε ἀκόμη στενότερη.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ζίνα τραγούδια

1. Η ΑΓΑΠΗ

Στῆς γῆς τὸ ἀπέραντο βασίλειο
Κάθε τι ζῆ κάτου ἀπ' τὸν ἥλιο
Γιὰ ἕνα σκοπό: —Νά, τ' ἀγκαθάκια
φουρκοὶ στὰ ὡραῖα τραντεφυλλάκια.
Τ' ὄνειρα στοῦ ὕπνου τὸ σκοτάδι
Τὸ δίνει ὁ Πλάστης. Στὸ λιβάδι
Τὸ χορταράκι, καὶ ὅλο ντύνει
Τὸν κάμπο ἡ χλόη μὲ ἀπαλοσύνη.
Τοῦ χουσαετοῦ, ψηλὰ τὰ αἰθέρια,
Τοὺς θάμνους στῶν πουλιῶν τὰ ταίρια.
Στὰ δέντρα φύλλα καὶ κλωνάρια,
Μέλι σιὰ φίλεργα τὰ σμάρια.
Φλοιφλίσματα στὸ κάθε κῦμα
Σκεπῆ τὸν οὐρανὸ στὸ μνῆμα.
Τὸν ἄξονα σ' ὅλη τὴ Σφαίρα,
Νύχτα νὰ στρέφεται καὶ μέρα.
Μύρια λουλούδια στὰ κλαδιά,
Καί.. τὴν *Ἀγάπη* στὴν καρδιά!

(Κατὰ τὸ γαλλικὸ τοῦ Eugène de Lonlay)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΑΓΡΙΟΚΡΙΝΟΣ

Ἔλυωσε τὸ χιόνι στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ καί, κοντὰ στὸ μεγάλο κοτρόνι, ἐφύτρωσε ὁ ἀγριόκρινος. Ἀπὸ μιᾶς ξεπετάχτηκε λουλούδι ἀπὸ τὴ γῆ Μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, δὲν θέλει θαυμαστές. Τοῦ ἀρκεῖ ἡ δροσούλα τῆς αὐγῆς καὶ ὁ γλυκὸς ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας.

Ἂν στὸ γειτονικὸ πεῦκο ἔρθῃ καὶ κανένα πουλάκι καὶ κελαϊδήσῃ, εἶναι περισσὴ γι' αὐτὸν εὐτυχία.

Καὶ πρὶν τελειώσῃ ἡ ἄνοιξη, θὰ μαραθοῦν τὰ κυανόλευκα φύλλα του καὶ θὰ πεθάνῃ ὁ ἀγριόκρινος.

Λουλούδι ἐγεννήθηκε καὶ λουλούδι θὰ πεθάνῃ.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 130).

Ὅλες οἱ σλέφεις ἔφυγαν ἀπ' τὸ νοῦ μονομιᾶς, ὅπως φεύγουν τὰ πουλιὰ ἀπ' τὰ δένδρο μὲ τὴν τουφεκιὰ τοῦ κυνηγοῦ. Ὅλοι ἀνεβαίνουν. Πόσο μεγάλη αὐτὴ ἡ σκάλα, ἡ ἄγνωστη, μὲ τὰ σιδερένια ἐλάσματα, ποὺ βροντοῦν καθὼς ἀνεβαίνεις...

Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοὺς τοποθετοῦν στὰ θρανία.

—Ἀραιά! τοὺς λέει ὁ ἐπιστάτης.

—Εἰς ἀκροβολισμόν! γελᾷ ἕνας νέος καθηγητής, ποὺ τοὺς κοιτάζει εὐθυμα ἀπ' τὴν ἕδρα.

Ἡ τοποθετηση κι' ὁ θόρυβος τελειωσαν. Κάθονται τώρα, δυὸ-δυὸ στὸ κάθε θρανίο, καὶ περιμένουν. Ἀντικρύ του, ἀπ' τὸ παράθυρο, ὁ Γιῶργος βλέπει τὸ κηπαναμὸ τῆς ἐκκλησιᾶς μὲ τὸ ρολόϊ. Κοιτάζει. Θέλει ἕνα λεπτὸ γιὰ νὰ χτυπήσῃ ὀχτώ. Οἱ δυὸ δείχτες κάνουν πάνω στὴν πλάκα τοῦ ρολογιοῦ μιὰν ἀμβλεῖα γωνιά. Οἱ ψιθυροι στὴν αἴθουσα εἶν' ἐλάχιστοι, ἡ ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς ἐπικρατεῖ.

—Ντάνν... Ντάνν...

Τὸ ρολόϊ χτυπᾷ ὀχτώ. Ὅλα τὰ κεφάλια κινοῦνται, μιὰ ἀνησυχία σηκώνεται ὅπως ὅταν σαλεύουν τὰ φυλλώματα σὲ μιὰ ξαφνικὴ πνοὴ τοῦ ἀέρα.

Καὶ τὸ τελευταῖο χτύπημα ἀκούστηκε. Μιᾶς στιγμῆς νεκρικὴ σιγή κι' ὁ γομνασιάρχης μπαίνει μέσα. Ψηλὸς κι' ἐπιβλητικός, μὲ χρυσὰ γυαλιὰ ποὺ τὶ μαῦρο τους κορδονάκι κρέμεται ὥς τὸ γιλέκι του, στέκεται ἀμέσως ἀλύγιστος σὲ στάση προσοχῆς. Ὅλοι σηκώνονται καὶ τὸν μιμοῦνται. Ἕνας κα' τὸ πρῶτο θρανίο λέει τὴν προσοχή. Ὕστερα ὁ γομνασιάρχης, μ' ἕνα φύλλο χαρτὶ στὸ χέρι, ἀνεβαίνει στὴν ἕδρα. Θὰ διαβάσῃ κατάλογο.

Ἀρχίζουν τὰ ὀνόματα,—αὐτὴ ἡ παρέλαση τῶν ὀνομάτων, ποὺ τὸ καθένα ἔχει τὴ φυσιογνωμία του. Ἄλλα μακρυὰ καὶ πολυσύλλαβα σὰν ἀμαξοστοιχίες· ἄλλα σύντομα σὰν κρανιᾶς ποὺ λιῶν. Καὶ τὰ «παρὼν» ποὺ ἀκούγονται, ἔχει τὸ καθένα καὶ τὸν τόνο του, ποὺ ὁ ἕνας διαδέχεται τὸν ἄλλον, χωρὶς ἁρμονία, σὰ νὰ κουρδίζωνται οἱ χορδὲς ἑνὸς ὀργάνου.

Ἄλλοι φωνάζουν τὸ «παρὼν» δυνατά, ἄλλοι τὸ λένε μέσα τους. Ὁ Θάνος, ὁ γιὸς τοῦ μεγαλεμπόρου ἔβαλε μιὰ φωνάρα, σὰν τοῦ Δημάρχου πέρσου στὴν Ἐθνικὴ Ἑορτὴ ὅταν φώναξε «Ζήτω τὸ Ἔθνος!» Μερικοὶ χαμογέλασαν, ὁ γομνασιάρχης ἔρριξε ἕνα βλοσυρὸ βλέμμα πάνω ἀπ' τὰ ματογυάλια του.

Τελειώνει κι' ὁ κατάλογος. Πάλι νεκρικὴ σιγή...

—Στὴν πρώτη γραμμή: φωνάζει ὁ γομνασιάρχης. Τὸ ὄνομά σας: Πρῶτα τὸ ἐπώνυμον, κατόπιν τὸ ὄνομα καὶ τέλος τὸ πατρωνυμικόν. Παραδείγματος χάριν: Γεωργόπουλος, Δημήτριος, τοῦ Νικολάου!

Ὅλα τὰ κεφάλια σκύβουν κι' ἡ διαταγὴ ἐκτελεῖται σιωπηλά.

—Στὴ δεύτερη γραμμή: «Εἰσιτήριοι ἐξετάσεις»!

Τὰ κεφάλια σκύβουν πάλι κι' οἱ πένες ἐκτελοῦν, μ' ἕναν ἐλαφρὸ τριγμό, κι' αὐτὴ τὴν παραγγελία.

Κείνη τὴ στιγμή, τὰ μάτι τοῦ γομνασιάρχη πέφτει στὰ γραπτὰ τοῦ πρώτου θρανίου. Σκύβει σ' ἓν ἀπ' αὐτά. Σηκώνεται θυμωμένος:

—Ντροπή! «Εἰσιτήριοι» τὸ σὶ μὲ ἦτα! Ἔπρεπε νὰ ντραπῆτε νἀρθῆτε κἂν γιὰ ἐξετάσεις!

Ἕνας τρόμος σκορπίζεται παντοῦ. Ὅλοι παγώνουν. Ἀλλοίμονο! Ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος μπορεῖ νἄναι βέβαιος ὅτι θ' ἀπορριφθῆ.

Τὸ ἔφος τοῦ γομνασιάρχη φαίνεται σὰ νὰ κλείνῃ αὐτὴ τὴν παρένθεση κι' ἐξακολουθεῖ.

—Στὴν τρίτη γραμμή: Τὴν ἡμερομηνία.

Κι' ὕστερ' ἀοχίζει ἡ ὑπαγόρευση. Ὁ γομνασιάρχης διαβάζει ἀργά, λέξη πρὸς λέξη, τὸ ἀρχαῖο κείμενο:

—«Μετὰ τεμφάμενος—οὖν—Μεγάβυζον—...»

Ὅλοι εἶναι σκυμμένοι, ἀναπνοὴ δὲν ἀκούγεται.

Ὁ Γιῶργος γράφει, ἡ πέννα του τρέχει. Εἶναι χαοούμενος. Οἱ φράσεις, ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη, ἔρχονται καθαρές, εὐνόητες, χωρὶς προσκόμματα. Κι' ὁ γομνασιάρχης ἐξακολουθεῖ νὰ λέῃ μιὰ-μιὰ καὶ χωριστὰ κάθε λέξη, σὰν τὴν καμπάνα ποὺ χτυπᾷ, μιὰ-μιά, τὶς ὧρες.

***

Ἡ ὑπαγόρευση ἔχει τελειώσει ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Ὅλοι εἶναι σκυμμένοι. Ἄλλοι γράφουν γρήγορα κι' ἐλεύθερα σὰ νὰ γράφουν ἐπιστολή· ἄλλοι ἀγωνίζονται ἕναν ὀδυνηρὸ ἀγῶνα πάνω στὸ χαρτί, γεμάτοι ἀμφιβολία· ἄλλοι κρατοῦν τὴν πέννα ἀπελπισμένοι, συντριμμένοι. Κι' ὅλα τὰ πρόσωπα εἶναι κόκκινα κι' ὅλοι εἶναι βαθειὰ ἀπορροφημένοι. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲ ζοῦν παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἄσπρη κόλλα ποὺ τοὺς ἐμπρός τους.

Οἱ πιὸ γρήγοροι σηκώνονται κιόλας νὰ δώσουν τὰ γραπτά τους. Σηκώνεται κι' ὁ Γιῶργος. Ὁ γομνασιάρχης κοιτάζει μ' εὐμένεια ἐκεῖνος ποὺ δίνουν πρῶτοι τὸ γραπτό τους. Εἶναι σχεδὸν βέβαιος ὅτι αὐτοὶ θἄχουν πετύχει.

Κατεβαίνουν. Στὴ σκάλα ἀκόμη, παιδιὰ ποὺ δὲν τὸν γνωρίζουν καθόλου, τὸν πιάνουν καὶ τὸν ρωτοῦν μ' ὅλη τὴν οἰκειότητα: πῶς ἔγραψε τὴν τάδε λέξη. πῶς ἔκλινε τὸ τάδε ρῆμα. Κι' ὁ Γιῶργος ἀπαντᾷ πρόθυμος, γεμάτος χαρά.

Μὰ δὲν περιμένει πολύ. Τὸ βάζει κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι. Εἶναι ἐλαφρός, σὰν πουλάκι. Ὁ ἀέρας τὸν σηκώνει καὶ περνᾶ σὰν ἀστραπὴ μέσ' ἀπ' τὸ δρόμο μὲ τὶς ἀκακίες. Τὰ δάχτυλά του εἶναι μελανωμένα, ὁ κοντυλοφόρος του καταμουτζουρωμένος. Κι' αὐτὸς εἶναι ζεστός, τὰ μάγουλά του καίνε ἀπ' τὴ χαρά του.

Τρέχει. Θὰ ἔρθῃ στὸ σπίτι τὴ μητέρα. Εὐθὺς μόλις πατήσει τὸ πόδι του στὸ σπίτι, μὲ μιὰ λέξη θὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ. Ἡ μητέρα θὰ λάμψῃ ἀπ' τὴ χαρά της καὶ θἄναι γιὰ λίγες στιγμὲς εὐτυχισμένη. Τί ἀγαλλίαση νὰ τὴ βλέπῃ νἄναι ἐξ αἰτίας του εὐτυχισμένη! Γι' αὐτὸ καὶ μόνο ἄξιζε νὰ κάμῃ τόσους κόπους καὶ τόσα διαβάσματα, ἄξιζε νὰ θυσιάσῃ ὅλο του τὸ καλοκαίρι.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Κράζουν στὴ στέγη οἱ πετεινοὶ
Καὶ σύγκαιρα ἡ γλυκειὰ αὐγινὴ
Καμπάνα ἀργοσημαίνει.
Οἱ κότες μέσα στὴν αὐλὴ
Τρέχουν, πηδοῦν μὲ βία πολλή,
Κανεὶς δὲν τὶς προφταίνει.

Τὰ ρόδα ἀνοίγουν στὰ κλωνιὰ
Καὶ θεῖα σκορποῦν ἀφρινά
Μῦρα. Ἡ γαζία παρέκει
Ἄνθη γεμάτη εἶναι κι' αὐτὴ
Καὶ τὰ κλαδιὰ συχνοκουνεῖ
Κι' ἄυλα στεφάνια πλέκει.

Ὅλα ξυπνοῦν μὲ μιὰ νέα χαρά,
Οἱ ἄνθρωποι, τἄνθια, τὰ πουλιὰ
Χωρὶς φροντίδα ἡ λύπη.
Καὶ σὰν τὸν ἦχο τῆς πηγῆς,
Παντοῦ γροικιέται μιᾶς σεμνῆς
Χαρᾶς τὸ καρδιοχτύπι.

Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

Ἀγαπητοί μου,

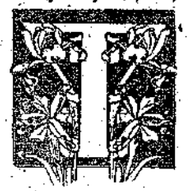

ΙΣ παραμονὲς τοῦ Πάσχα, ὅταν μὲ φώναξαν κάτω στὸ γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως», καὶ μοῦ ἔδειξαν τὰ πρῶτα ἀντίτυπα τῆς «Ἀδελφούλας μου» ποὺ ὅ,τι εἶχαν ἔλθει ἀπ' τὸ τυπογραφεῖο μέσα σ' ἕνα μεγάλο πανέρι, —κάτασπρα, ὄμορφα, τὸ καθένα μὲ τὴν κόκκινή του εἰκονίτσα μπροστά,— συλλογίστηκα: «Νὰ τὰ πασχαλιάτικ' αὐγά, ποὺ θὰ γιοράσω κι' ἐγὼ στὰ καλὰ παιδιά μου!» Κι' ἐνῶ ἤμουν στενοχωρημένος ποὺ ἀργοῦσε νὰ τυπωθῇ αὐτὸ τὸ βιβλίο, χάρηκα γιὰ τὴ σύμπτωση ποὺ τὸ ἔκανε νὰ βγῇ ἴσαΐσα τὸ Πάσχα, μαζὺ μὲ τἄλλα κόκκιν' αὐγά, δίνοντας ἀκόμα μιὰ χαρὰ μέσα στὶς τόσες τῆς μεγάλης γιορτῆς. Τί καλὰ ἂν μποροῦσε ἡ «Διάπλασι» κάθε χρόνο νὰ χαρίζῃ στὰ παιδιὰ ἀπὸ ἕνα βιβλίο, ἐπίτηδες γραμμένο γι' αὐτά, — ἕνα ἑλληνικὸ μυθιστόρημα, εἰκονογραφημένο ἀπὸ Ἕλληνα ζωγράφο, ἕνα κομμάτι τῆς δικῆς μας πατρίδας, τῆς δικῆς μας ζωῆς, τῆς ἑλληνικῆς!..

Ἀλλ' αὐτά, στὴν Ἑλλάδα, εἶναι σπάνι' ἀκόμα, γιατ' εἶναι καὶ δύσκολα. Δὲν ὑπάρχουν συγγραφεῖς νὰ γράφουν καὶ γιὰ παιδιά, δὲν ὑπάρχουν ζωγράφοι νὰ εἰκονογραφοῦν, καὶ τὸ τύπωμα ἑνὸς βιβλίου στοιχίζει τόσο ἀκριβά!.. Ἡ «Ἀδελφούλα μου», ποὺ τὴν ἔγραψα ἕναν καιρό, ὅταν ἐνόμιζα πὼς αὐτὰ τὰ πράμματα εἶν' εὔκολα, ἔμεινε γιὰ πολλὰ χρόνια τὸ μονάκριβο ἑλληνικὸ παιδικὸ μυθιστόρημα κι' ἴσως θὰ μείνῃ ποιὸς ξέρει πόσα ἀκόμα! Δυὸ τρία ἄλλα—μόλις—ποὺ φάνηκαν στὸ ἀναμεταξύ, δὲν εἶναι οἰκογενειακά, τρυφερὰ καὶ καρδιοπλαστικὰ σὰν τὴν «Ἀδελφούλα μου». Ἱστορικὰ ἢ πραγματογνωστικά, ἔχουν περισσότερη σοφία παρὰ τέχνη, ἀποτείνονται μᾶλλον στὸ νοῦ τοῦ παιδιοῦ παρὰ στὴν καρδιά. Καὶ μερικὰ ἄλλα εἶναι γραμμένα τόσο «παιδαγωγικῶς», ὥστε νὰ καταντοῦν ψυχρὰ καὶ σχολαστικά, σὰν ἐκεῖνα ποὺ κατασκευάζονται μὲ συνταγὲς γιὰ νὰ χρησιμεύουν ὡς ἀναγνωστικὰ στὰ Σχολεῖα... Μὰ τὸ ἀληθινὸ παιδικὸ βιβλίο πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ εἶναι λογοτέχνημα καὶ νὰ συγκινῇ. Αὐτὴ ἡ συγκίνηση εἶναι τὸ καρδιοπλαστικό, τὸ ἀληθινὰ παιδαγωγικὸ στοιχεῖο. Αὐτὴ ἡ συγκίνηση κάνει τὸν ἀναγνώστη, μετὰ τὸ διάβασμα ἑνὸς τέτοιου βιβλίου, καλύτερο ἀπ' ὅ,τι ἦταν πρωτύτερα. Πῶς πετυχαίνεται, εἶναι ἄλλο ζήτημα· εἶναι δουλειὰ τοῦ συγγραφέα ποὺ ξέρει τὴν τέχνη του κι' ἔχει ἀπ' τὸ Θεὸ τὸ δῶρο νὰ γράφῃ, νὰ δημουργῇ.

Πολλοὶ μᾶς ρωτοῦσαν: Ἡ «Ἀδελφούλα μου» εἶναι τὸ ἴδιο μυθιστόρημα ποὺ δημοσιεύτηκε 'ς ἕναν παλιὸ τόμο τῆς «Διαπλάσεως» μαζὶ μὲ τὴ «Γυφτοπούλα»;—Μὰ βεβαιότατα! τὴν ἔγραψα στὰ 1890 κι' ἡ «Διάπλασις» ποὺ μὲ εἶχε τότε πρώτην συνδρομητὴ κι' ἔκτακτο συνεργάτη, τὴ δημοσίευσε στὰ 1891. Ἤμουν νέος εἴκοσι χρονῶν καὶ φαντάζεστε πόση ἀνυπομονησία εἶχα, μόλις ἔγραψα ἕνα μυθιστόρημα, νὰ τὸ ἰδῶ καὶ δημοσιευμένο! Κι' ὅμως παρ' ὀλίγο νὰ μὴ δημοσιευθῇ καθόλου. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ ἡ «Διάπλασις» δὲν ἐδημοσίευε ποτὲ μυθιστόρημα χωρὶς εἰκόνες, κι' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ δὲν ὑπῆρχαν τὰ μέσα νὰ γίνουν ἐδῶ εἰκόνες καὶ γιὰ τὴν «Ἀδελφούλα μου»! Ἡ δυσκολία ἦταν ἀνυπέρβλητη καί, μὲ μεγάλη μου λύπη, ἀναγκάστηκα νὰ πάρω τὸ χειρόγραφό μου πίσω καὶ νὰ τὸ φυλάξω. Ἡ «Ἀδελφούλα μου» ὅμως ἦταν τυχερή. Τὸν ἄλλο χρόνο, ἀπὸ κάποιες ἀνωμαλίες, ἡ «Διάπλασις» βρέθηκε νὰ καθυστερῇ κάμποσα φύλλα, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐκδοθοῦν γρήγορα, βιαστικά, ἀπὸ δυὸ-δυὸ καὶ τρία-τρία. Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς οὔτε γιὰ εἰκόνες οὔτε κἂν γιὰ μετάφραση μυθιστορήματος. Ὑπῆρχε ἡ «Γυφτοπούλα», ἔπρεπε νὰ μπῇ κι' κάτι ἄλλο, ἕτοιμο, ἔστω καὶ χωρὶς εἰκόνες. Κι' ἡ «Διάπλασις» θυμήθηκε τὸ μυθιστόρημά μου, μοῦ τὸ ζήτησε καὶ —ποιὸς τὴ χαρὰ μου!— τὸ δημοσίευσε... ἀνεικονογράφητο.

Ὅπως λέω καὶ στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου, ἡ «Ἀδελφούλα μου» ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὰ παιδιὰ τοῦ καιροῦ της. Κι' ὄχι μόνο 'ς ἐκεῖνα, παρὰ καὶ στὰ κατοπινά, γιατὶ ὁ τόμος ποὺ εἶχε τὸ μυθιστόρημά μου, περνοῦσε στὰ σπίτια ἀπὸ πρωτότοκο σὲ δευτερότοκο, ἀπὸ πατέρα σὲ γιό, ἀπὸ μητέρα σὲ κόρη, κι' ἀγοραζόταν ἀκόμα ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ ἐξαντλήθηκε πιά. Ἔτσι, στὸ διάστημα τῆς τριακονταετίας, χιλιάδες, μυριάδες παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἐγνώρισαν τὴ Λιλὴ καὶ τὸν Κωστάκη. Κι' ἡ τρυφερὴ ἀγάπη αὐτῶν τῶν ἀδελφιῶν τὰ κατασυγκίνησε κι' ἔγραψαν στὴ «Διάπλαση» τὶς πιὸ ἐνθουσιώδεις ἐντυπώσεις. Ἡ «Ἀδελφούλα μου» εἶχε μιὰ ἐπιτυχία κι' ἔκαμε μιὰ φήμη. Τὴ ζητοῦσαν ἀπὸ παντοῦ καὶ μὲ λύπη τους ἄκουγαν πὼς δὲν ὑπῆρχε. Ἔτσι ἀποφασίσαμε νὰ τὴν ξανατυπώσουμε. Παρακάλεσα τὸν κ. Βώττη, ποὺ τὴν εἶχε διαβασμένη ἀπὸ μικρός, νὰ τὴ στολίσῃ μὲ εἰκόνες. Τὴν ἐπεξεργάσθηκα κι' ἐγώ, διορθώνοντας ὅσα ἔπρεπε νὰ διορθωθοῦν, στὸ τελευταῖο ἀντίτυπο τοῦ 20οῦ ἐκείνου τόμου τῆς «Διαπλάσεως». Καὶ τὸ βιβλίο ἔγινε ὅπως τὸ ἤθελα, κι' ἡ καλότυχη «Ἀδελφούλα μου», στὴ σειρὰ πιὰ τῆς περίφημης «Βιβλιοθήκης τῆς-Διαπλάσεως», βρίσκεται πάλι στὰ χέρια τῶν παιδιῶν.

Λίγα, πολὺ λίγα πράγματα τῆς διόρθωσα γιὰ νὰ τὴν ξανατυπώσω. Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν τῆς ἄλλαξα σχεδὸν καθόλου τὴ γλῶσσα. Γιατί, ἂν κι' ἀπὸ ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια γραμμένη, ἡ «Ἀδελφούλα μου» εἶναι στὴ γλῶσσα ποὺ γράφουμε καὶ σήμερα. Εἶναι μάλιστα τὸ πρῶτο ἔργο ποὺ ἔγραψα στὴ δημοτική, γιατὶ πρωτύτερα ἔγραφα, ὅπως ὅλοι, μόνο στὴν καθαρεύουσα. Ὅμως, ἂν καὶ τόσο νέος τότε, καὶ φυσικὰ ἄπειρος, σκέφθηκα πὼς ἕνα βιβλίο, ἕνα μυθιστόρημα οἰκογενειακὸ γιὰ παιδιά, δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά, ἂν δὲν γραφόταν καὶ στὴ γλῶσσα τῆς καρδιᾶς, τὴ φυσική, τὴ ζωντανή, — τὴ γλῶσσα ἐκείνη ποὺ τὰ παιδιὰ τὴ μαθαίνουν χωρὶς βιβλία καὶ χωρὶς δασκάλους, τὴ γλῶσσα ποὺ τὴν αἰσθάνονται, τὴ μητρική.

Ἡ «Διάπλαση» τότε ἀκόμα γραφόταν ὁλόκληρη σχεδὸν στὴν καθαρεύουσα, ποὺ ἦταν κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Σχολείου. Μόνο μερικὰ ποιήματα καὶ τοὺς διαλόγους τῶν μυθιστορημάτων ἔβλετες στὴ δημοτική. Ἀλλὰ ἡ «Ἀδελφούλα μου», γραμμένη 'ς αὐτὴ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἔκανε μιὰ ἐξαίρεση καὶ μιὰ τολμηρὴ καινοτομία. Δὲν ἦταν μόνο τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ μυθιστόρημα γιὰ παιδιά· ἦταν καὶ τὸ πρῶτο παιδαγωγικὸ βιβλίο στὴ γλῶσσα τοῦ παιδιοῦ. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν κάνει ἱστορική. Καυχῶμαι πὼς θὰ τὴν ἀναφέρῃ μιὰ μέρα ἡ Ἱστορία τῆς Λογοτεχνίας μας. Γιατὶ ἡ καινοτομία ποὺ εἰσήγαγε τότε, ἦταν σωστὴ κι' ἐνίκησε. Οἱ ἀγῶνες ποὺ ἀκολούθησαν, οἱ διαταγμοί, οἱ ἀμφιβολίες, τελείωσαν. Τίποτα λογοτεχνικό, τίποτα ποὺ ὁ σκοπός του εἶναι νὰ συγκινήσῃ, εἴτε μεγάλους εἴτε μικρούς, δὲν γράφεται πιὰ 'ς ἄλλη γλῶσσα. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν «Ἀδελφούλα μου».

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

18

Φίλος ποὺ θὰ κατορθώσῃ
Μιὰ φορὰ νὰ σὲ γελάσῃ,
Ντροπιασμένος αὐτὸς βγαίνει.
Ὅταν ὅμως δευτερώσῃ
Κι' ὅμοιο γέλασμα σοῦ φτιάσῃ,
Ἡ ντροπὴ σὲ σένα μένει.

CHEF

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU*]*.

ΙΑ'. (Συνέχεια)

«—*Φαίνεται*, παιδί μου, εἶπε ὁ βασιλιάς, μὰ δὲν εἶναι.

«—Μπᾶ ποῦ εἶσαι σὰν τὸ μπαρμπούνι, βασιλιά μου πολυχρονεμένε! φώναξε ὁ Κουικουίνος. Παχὺς σὰν τὸ γουρούνι, μὲ σομπάθειο, καὶ στρογγυλὸς σὰν τὸ βουτσί.

«—Τόσο ξέρεις, τόσο λές, καλέ μου Κουικουίνο! Ἐμένα λοιπὸν ποὺ βλέπεις σὰν τὸ μπαρμπούνι, λοώνω μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ νοιώθω μιὰ ἀδυναμία ποὺ δὲν ἔχετε ἰδέα! Μοιάζω μὲ τὸ ροδάκινο ποὺ ἀπέξω φαίνεται τερὸ καὶ κόκκινο, μὰ μέσα τὸ τρώνε τὰ σκουλήκια.

«—Μὴν τὸ λὲς αὐτό, βασιλιά μου!..

«—Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς λέω. Καὶ ξέρετε τί μαφανίζει ἐμένα; Τὸ βάρος τοῦ βασιλείου. Κιλότερα νἄμουν ἐυλοχιστής, νὰ σχίζω ξύλα, παρὰ βασιλιάς. Αὐτὰ τὰ πάχη ποὺ βλέπετε καὶ τρέχουν τὰ σάλια σας, εἶναι φεύτικα! Ἀκοῦστε ποὺ σᾶς λέω. Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος γερὸς ἐγώ· εἶμαι σὰ μιὰ φούσκα γεμάτη ἀέρα. Καὶ νάτον ἡ ἀρρώστεια μου σὰν ὅλες τὶς ἀρρώστειες, ὑπομονή! Μὰ δὲν εἶναι. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια, ποὺ φουσκώνει τὸ κορμί μου σὰν τὸ ἀσκί, ἔχει κάνει καὶ τὸ αἷμα μου φαρμάκι· μὰ τί φαρμάκι, δὲν ἔχετε ἰδέα! Γιὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ καταλάβετε, φανταστῆτε: ὅσοι φύλλοι καὶ κουνούπια ἔχουν τὴν κακοτυχία νὰ μὲ τσιμπήσουν, μένουν στὸν τόπο. Καὶ κάθε πρωΐ ποὺ ξυπνῶ, ὅλο μου τὸ κορμὶ εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ κουνούπια καὶ φύλλους ποὺ φαρμακώθηκαν μὲ τὸ αἷμα μου! Τὶς πρόαλλες—, τὸ ξέρετε ὅλοι,—φόφησε ἡ πιὸ ἀγαπημένη μου μοῖρα, ἡ Κακακαποῦ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπ' ὅλες μου τὶς μοῖρες, γιατὶ ἔμοιαζε στὴν ὠμορφιὰ τοῦ ἀγαπημένου μου Κουικουίνου. Δὲν ξέρετε ὅμως κι' ἀπὸ τί φόφησε. Νὰ σᾶς τὸ πῶ λοιπόν· ἐκεῖ ποὺ παίζαμε μαζί, ἡ κακομοῖρα ἡ Κακακαποῦ μὲ δάγκασε λιγάκι στὸ ποδάρι καὶ μοῦ τὸ μάτωσε. Ἀμ' αὐτὸ τὰ κακάρωσε στὴ στιγμή! Βάλετε λοιπὸν μὲ τὸ νοῦ σας τί φαρμάκι ἔχω μέσα μου. Κι' ἔκειτα μοῦ λέτε νὰ καθήσω κι' ἐγὼ στὸ Ἐθνικὸ Σομπόσιο. Ἂς εἶναι ὅμως· μιὰ ποὺ τὸ θέλει ὁ λαός μου, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἀλλοιῶς. Θὰ ἔρθω ὅπως-ὅπως. Εἶναι χρέος μου. Φωνὴ λαοῦ, λέει τὸ Σύνταγμα, φωνὴ Κορίου. Ζήτω ὁ λαὸς τῆς Ταμπουλίνας!

«Ὁ βασιλικὸς αὐτὸς λόγος ἔκαμε μεγάλη ἐνσόπωση στοὺς ἀγριανθρώπους. Ἄρχισαν νὰ σολλογιοῦνται, νὰ κρυφομιλοῦν καί, σὲ λίγο, πῆγαν πάρα-πέρα νὰ κάμουν καὶ δεύτερο σομπόλιο. Ἅμα τὸ εἶδε αὐτό, ὁ Θωμᾶς ἐνόμισε πὼς γλύτωσε. Μὰ λίγο βάσταξε ἡ χαρά του. Γιατὶ ἄκουσε τὸν πονηρὸ ἐκεῖνο Κουικουίνο νὰ τοὺς λέει:

«—Καλέ, μὴν τὸν πιστεύετε! Αὐτὰ

«—Ἀμ' γιατὶ σὲ τρέφαμε πίνε μῆνες;...»

ὅλα ποὺ μᾶς εἶπε, ἦταν φευτιὲς καὶ κοροϊδεῖες. Ἐγὼ ξέρω καλὰ πὼς ἡ Κακακαποῦ φόφησε ἀπὸ κακοστομαχιά. Ἀμ' δὲν ἔγεινε τὸ σάλια του φαρμάκι; Μᾶς τὸ εἶπε γιὰ νὰ φοβηθοῦμε, μὰ ἔνοια του καὶ δὲ θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δόντια μας. Τὸ πολὺ-πολύ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἂς ἀφήσουμε πρῶτα νὰ δοκιμάσουν τὸ κρέας του οἱ ὁπουρτοί. Καθὼς εἶναι φαγάδες, θὰ ριχτοῦνε στὸ φῆτο μὲ τὰ μοῦτρα. Κ' ἂν δοῦμε πὼς δὲν παθαίνουν τίποτα, τρῶμε ὕστερα καὶ μεῖς.

«Ἀκούγοντας αὐτά, ὁ βασιλιὰς ἀρρώστησε ἀληθινά. Κρύος ἱδρῶτας τὸν ἔκοψε καὶ φοβερὲς ἀνατριχίλες. Γυρίζει τότε ὁ Κουικουίνος καὶ τοῦ λέει:

«—Μεγαλειότατε, λοιπὸν θὰ κάμουμε τὸ θέλημά σου κι' εἴπαμε, ἂν εἶναι δυνατὸ νἀναβάλλουμε τὸ Ἐθνικὸ Σομπόσιο ὡς ποὺ νὰ γίνῃς καλά. Δυστυχῶς δὲ μπορεῖ. Παραγγείλαμε κιὰ τὰ φαγιὰ καὶ προσκαλέσαμε τοὺς ἀνθρώπους. Ἔπειτα, ἅμα μάθῃ ἡ Μεγαλειότης σου γιὰ τί γίνεται αὐτὸ τὸ τραπέζι, πιστεύω πὼς δὲ θὰ μᾶς ἀρνηθῇ νὰ τὸ στολίσῃ μὲ τὴν παρουσία της.

«—Καὶ γιὰ τί γίνεται τὸ τραπέζι; ρώτησε ὁ κακόμοιρος ὁ Θωμᾶς;

«Γιὰ νὰ σοῦ δώσουμε, Μεγαλειότατε, ἀπὸ ζῶντας σοῦ, τὸ Ἐπίθετο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ σ' ἀναφέρῃ ἡ Ἱστορία Ἐμεῖς ἐδῶ ἔτσι τὸ συνειθίζουμε. Δὲν περιμένουμε νὰ πεθάνῃ πρῶτα ὁ βασιλιάς μας γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε τὸν τίτλο ποὺ τοῦ ἀξίζει. Τοῦ τὸν δίνουμε ὅσο εἶναι ζωντανός, γιὰ νὰ τὸν ἀκούῃ καὶ νὰ τὸν χαίρεται κι' αὐτός.

«—Μπᾶ; Καὶ τί τίτλο θὰ μοῦ δώσετε μένα;

«—Ἡ γλῶσσα μας, Μεγαλειότατε, εἶναι φτωχή. Δὲν ἔχει λέξη ποὺ νὰ ἐκφράζῃ ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ ἔχεις κι ὅλα τὰ καλὰ ποὺ ἔκαμες στὸν τόπο μας καὶ ποὺ θὰ κάμῃς ἀκόμα. Ἕνας εἶπε πὼς σοῦ πρέπει Θωμᾶς ὁ Χοντρός, ἄλλος Θωμᾶς ὁ Καλός, ἄλλος Θωμᾶς ὁ Ψυχικάρης, ἄλλος Θωμᾶς ὁ Ἥερος καὶ πάει λέοντας. Μὰ κανένα δὲ μᾶς ἄρεσε, γιατὶ κανένα δὲ λέει ἐκεῖνο ποὺ ἐμεῖς θέλουμε νὰ πῇ. Τελοσπάντων, ἐγὼ ὁ Κουικουίνος, δὲν ξέρω πὼς μ' ἐρώτησε ὁ Θεὸς καὶ βρῆκα τὸν μα ποὺ ταιριάζει. Ἐδῶ ὅμως ποὺ τὸ εἶπα, τὸ παραδέχηκαν ὅλοι. Καὶ λοιπὸν αὔριο, ἀπάγω στὸ τραπέζι, στὰ ζήτω, καὶ παίζοντας μουσική, θ' ἀνακηρυχτῆς Θωμᾶς ὁ Α' ὁ Λαοχορταστής, δηλαδὴ ὁ βασιλιὰς ποὺ χόρτασε τὸ λαό του σὰ πατέρας.

«—Πάει καλά, Κουικουίνε, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιάς, ποὺ λόγιασαν τὰ γένατά του καὶ κόντεψε νὰ πέσῃ κάτω· γιὰ νὰ δείξῃ ὅμως τὸν πίστεφ τ'χα κι' εὐχαριστήθηκε, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Κουικουίνου, ἂν καὶ θὰ προτιμοῦσε νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ λαρύγγι. Κι' ἐξακολούθησε:

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

[Αριθ. Έγκρ. 5).

Νύχτα. μ' ὁλόγιομο φεγγάρι,
Νάταν ἡ ζωή μας! Μεῖς ἀερένια
Πλάσματα πάνω ἀπὸ τὰ δάση,
Καὶ τοὺς γιαλοὺς,—ὅπου τὸ σμάρι
Τῶν ἄστρων,σὰ νᾶχει ἀποστάσει,
Γενῆκαν ὅλα πεφταστέρια
Καὶ πέσανε, στὰ γαλιζένια
Τὰ βάθη τους, ψηλὰ ἀπ' τὰ αἰ-
[θέρια,—

Ξωθιὲς ἀνάερες νὰ γυρνᾶμε,
Καὶ πίνοντας τὸ φεγγαρίσιο
Φέγγος - θεῖο νέκταρ - νὰ μεθᾶμε!
Κάποιο νὰ ζοῦμε παραδείσιο
Κόσμο, ὑπερτέλειον, ὀνειρένιο
Κόσμο ἕνα νέο παρμυθένιο,—
Σκιές, νὰ πλανιόμαστε σ' ὄνειρου
Μιὰ ἔκσταση, στὸ θαμπὸ τ' ἀ-
[πείρου,.

Κι' ὅταν, γλυκύτατο πιά, φτάνει
Σιγὰ τὸ τέλος τὸ μοίραῖο—
Ἄνθινο αἰθέριο τρισάραῖο—
Σὰν τὸν ἀχνὸ νὰ διαλυθοῦμε
Καὶ λουλουδίσιο ἕνα λιβάνι
Μ' ἀπαλὴ μι' αὔρα νὰ ὑψω-
[θοῦμε,

Ψηλὰ, στῶν ἀσεριῶν τὰ σμήνη,
Σὰν προσφορὰ ς τὴ Σελήνη

Φούριος

ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ (*)

Χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ἤμουν μικρός· μ' ἀκόμα, σὰ νᾶταν τώρα, θυμᾶμαι κεῖνο τἀπόγιομα..

Εἶχα γείτονα ἕνα μικρὸ ζωγράφο Σ.' ἀτελιέ του,—ἕνα μικρὸ ἑτοιμόρροπο δωμάτιο,—περνοῦσα τὴν ὥρα μου Ὀρθὸς δίπλα του, παρατηροῦσα τὸ πινέλο ποὺ προχωροῦσε μὲ προσοχὴ ἀπιθώνοντας στὸ μουσομπὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς ὡραίου προσώπου, ὅταν χτύπος ἀκούσηκε στὴν πόρτα Μ' ἕνα νεῦμα του πῆγα κι' ἄνοιξα, ἐνῷ ἐξάκολουθοῖσε νὰ ζωγραφίζῃ Σὰν ὅμως ἄκουσε τὴν παρακλῆση τοῦ ζητιάνου, ἑνὸς ἀπερμάλλη πούζε κτυπήσει, ἄφησε τὴν παλέττα κι' ἔψαξε στὸ βάθος μιᾶς τσεπίτσας τοῦ γελέκου του. Ἔβγαλε μὲ κόπο μιὰ δραχμὴ. Προχώρησε στὸ ζητιάνο· αὐτός, τὴν πῆρε κ' ἀπομακρύνθηκε φελλίζοντας εὐχές, Ἔμεινα μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Πῶς, λοιπόν; Δὲν ἦταν κι' αὐτὸς φτωχὸς σὰν τὸ ζητιάνο, δὲν εἶχε κι' αὐτὸς τὴν ἀνάγκη κείνης τῆς δραχμῆ; Μὰ νὰ ποὺ ὁ ἴδιος μοῦλυσε τὴν ἀπορία. Τώρα πιὰ καθόταν στὸ σανιδένιο κρεββάτι του ποὺ χρησίμευε γιὰ καρέκλα ἤ, ἂν θέλετε, καὶ γιὰ καναπέ.. Ἄρχισε, κάπως συγκινημένος :

«Ἤμουν κι' ἐγὼ πλούσιος, παιδί μου. Ζοῦσα στὸ πατρικό μου σπίτι,—παλάτι σωστό,—καὶ νέος ἀκόμα, καταγινόμουν στὴ ζωγραφική, γιὰ διασκέδαση. Ἄλλὰ ἦρθε μιὰ κακιὰ μέρα. Τὸ σκίτι μας κάηκε· ὁ πατέρας μου ἔλειπε σὲ ταξεῖδι. Κατόρθωσα νὰ σώσω μόνο τὰ πινέλα, τὰ χρώματα καὶ λίγα ἔργα μου, Γιὰ νὰ ζήσω, πῆγα σὲ διάφορα μέρη καὶ πουλοῦσα ἔργα μου μὲ δυσκολία. Μὲ λίγα λεφτὰ ποὺ μάζεψα, νοίκιασα ἕνα ἐργαστήρι, κάπως καλύτερο ἀπ' αὐτό, σὲ μιὰ πόλη, μακρυὰ κ' ἀπὸ δῶ κ' ἀπ' τὴν πατρίδα μου. Κάποιο ἀ ὄγιομα, ἕνας γέρος χτύπησε τὴν πόρτα. Μοῦ ζήτησ' ἐλεημοσύνη «παθαίνω ἀπ' τὴν πεῖνα», μοῦ λέει. «Ὅ,τι σᾶς περισσεύει δώστε μου. λυπηθῆτε με!» Μοῦ γινόταν ἐνοχλητικός· δὲν εἶχα παρὰ λίγες δεκάρες γιὰ τὸ δεῖπνο μου. Τοῦκλεισα τὴν πόρτα. Ὅταν, σὲ καμμιὰ ὥρα, τὴν ξανάνοιξα γιὰ νὰ βγῶ, τὸν βρῆκα σωριασμένο στὸ κατώφλι. Ἔβ σκυψα, τὸν σκούντησα.. καί, ὦ Θεέ μου! ἀναγνώρισα τὸν πατέρα μου! Εἶχε παθάνει ἀπὸ ἐξάντληση Ποιός ξέρει πόσες μέρες εἶχε νὰ φάῃ ψωμί.. Ἀπὸ τότε, προκειμῶ νὰ πεινάσω παρὰ ν' ἀφήσω, φτωχὸ ποὺ μοῦ ζητῇ βοήθεια, νὰ φύγῃ ἀπελπισμένος».

Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

(Αριθ. Έγκρ 12)

Περμένοντας τὸ τραῖνο στὸ σταθμὸ τοῦ Μ.ρουσιοῦ, χάζευα δυὸ γαϊδουράκια. Τὸ ὁ ψηλό, λεπτοκαμωμένο, φρέσκο, ζωηρό, φαινόταν ἀπὸ σύ. Τ' ἄλλο βρωμερό, κονιό, κοκαλιάρικο σὰ γίδι. Σὲ λίγο, ἀνταμωμένα τὰ δυό, ἔτρωγαν μαζὶ τὸ κριθάρι τοῦ πρώτου, μὲ ἀθωότητα, δημοκρατικώτατα, χωρὶς τόνα νὰ ξυπάζεται γιὰ τὴν ἀπεροχὴ του οὔτε τ' ἄλλο νὰ ὑποχωρεῖ γιὰ τὴ φτώχια καὶ τὴν κακή του κατάσταση.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, κείνη τὴν ὥρα, ἔφτασε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πρώτου. Μ' ἕνα λάκτισμα ἔδιωξε τὸ ἄλλο γαϊδούρι φωνάζοντας:

—Ἀκοῦς ποὺ θὰ πληρόνω πέντε κ' ἔξοσι τὸ κριθάρι νὰ μοῦ τὸ τρῶς τοῦ λόγου σου, βρομιάρη!..

Τὸ φτωχὸ γαϊδουρι ἀπεμακρύνθηκε, ἐνῷ τὸ ἄλλο τὸ παρατηροῦσε λυπημένο.Στὸ τέλος ὅμως μοῦ φάνηκε σὰ νὰ συλλογίστηκε : «Πιὸ γενναιόδωροι εἶμαστε μεῖς οἱ κυρ-Μέντιοι ἀπὸ τοὺς λογικούς... ἀλά! ἀνθρώπους!»

Καὶ τέλειωσε τὴ σκέψη του μ' ἕνα σαρκαστικὸ γκάρισμα.

Σάνυρος

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

(Αριθ. Έγκρ. 1.)

Μιὰ φορά, ζοῦσαν τρεῖς πεταλούδες. Ἡ πρώτη ἦταν ἄσπρη, ἡ δεύτερη κόκκινη κι' ἡ τρίτη γαλάζια. Πετοῦσαν ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι κι' ἦταν μιὰ χαρά.

Ἄξαφνα ἔπιασε βροχὴ κι' οἱ πεταλούδες βρεχόνταν Τότε πῆγαν κι' οἱ τρεῖς σ' ἕνα λουλούδι κόκκινο καὶ γαλάζιο καὶ τὸ παρακάλεσαν :

—Ἀνοιξέ μας τὸν κάλυκά σου νὰ μποῦμε μέσα.

—Στὴν κόκκινη καὶ στὴ γαλάζια τὴν ἀγοίγω, εἶπε τὸ λουλούδι. Τὴν ἄσπρη ὅμως δὲν τὴν ξέρω, δὲν τὴ θέλω

Ἀλλὰ κεῖνες οἱ δυὸ εἶπαν μαζί: «Καλύτερα νὰ βραχοῦμε ὅλες παρὰ ν' ἀφήσουμε μόνη τὴν ἀδελφή μας».

"Ἔπειτα πῆγαν σ' ἕνα λουλούδι ἄσπρο. Ἀλλὰ καὶ κεῖνο εἶπε :

—Τὴν ἄσπρη μόνο δέχουμαι, τὴν κόκκινη καὶ τὴ γαλάζια ὄχι.

Ἀλλὰ τότε ἡ ἄσπρη εἶπε: «Καλύτερα νὰ βραχῶ κι' ἐγὼ παρὰ γ' ἀφήσω τὶς ἀδελφές μου!»

Εἶδε ὁ Θεὸς τὴν ἀγάπη τους κι' ἔστειλε πάλι τὸν ἥλιο του. Ἔτσι οἱ πεταλούδες ἐξακολούθησαν νὰ πετοῦν καὶ νὰ παίζουν μὲ χαρά.

Ἠλιακὴ Ἀκεῖς

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

[Αριθ. Έγκρ. 2.]

Πάει τὸ γατάκι μας! πάει πιά! Καὶ ἦταν τόσο χαριτωμένο! Εἶχε ἕνα μουτράκι σὰν ἀνθρωπινό. Τὸ φωνάζαμε Ἀμερικανόπουλο, γιατὶ τὰ μουστάκια του ἦταν κομμένα,—ἡ σωστὴ λέξη θὰ ἦταν καμμένα, γιατὶ καθόταν ὅλο στὴ φωτιά,—ἀλ' ἀμερικαίν

Κάθε πρωΐ ἐρχόταν στὴν κάμαρά μας, ἀνέβαινε στὸ κρεββάτι, πετοῦσε ἕνα χαρωπὸ «γιάου, «καλημέρα» θὰ ἤθελε βέβαια νὰ πῇ, καὶ κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα. Καμμιὰ φορά, γι' ἀστεῖο, δὲν τ' ἀφίναμε νὰ χαθῇ. Καὶ τότε ἀξιοπρεπέστατα (;) μᾶς γύριζε τὴν πλάτη καὶ καθόταν περιφρονητικὰ πάνω μας.

Ἔξαφνα, χθές, τὸ πρωΐ, ἀδιαθέτησε. Τὸ τριγυρίσαμε ὅλοι.

—Κοιλιακὸ τύφοξέχει, ἐλεγεῖμία

— Νὰ τὸ σφυγμὸ νὰ ρήσαμε! ἐπρότεινε ἡ ἄλλη

— Νὰ τὸ θερμομετρήσαμε!

Μ' ὅλα αὐτά, τὸ κακόμοιρο πέθανε ὥς τὸ βράδυ. Τὸ βάλαμε τότε σ' ἕνα μεγάλο κουτὶ στολισμένο μὲ λουλούδια. Ἔτσι τ' ἀφήσαμε νὰ περάσῃ ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὸ πρωΐ πρὶν ξυπνήσουμε μεῖς νὰ τὸ.. κηδεύσουμε, ἡ ὑπηρέτριά μας τὄδωσε.. τοῦ σκουπιδιάρη! —Κρίμας!

Ρυρίκα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ μάθημα τῶν Λατινικῶν

—Πῶς λέγεται λατινικὰ τὸ ἁρπάζω;

—Ράπτο! (rapto)

—Πολὺ καλά! Καὶ πῶς κάνει τὸ παθητικόν;

—Ράπτομαι!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γελασίνας

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

(*) Ἐνεκρίθη ὑπ' ἀριθ. 34 γιὰ τὴν Α'. τριμηνία. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε ἐγκριθῆ κι' ἄλλο τοῦ ἰδίου, πέρασε στὴ Β'.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11 Ἀπριλίου 1923

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εὐχαριστῶ τὰ καλά μου παιδιὰ ποὺ μοῦ εὐχήθηκαν τὸ Καλὸ Πάσχα μὲ τόσο ὡλόρφες κάρτες καὶ τόσο τρυφερὰ λόγια. Πόσο ἤθελα νὰ τοὺς ἔστελνα κι' ἐγὼ ἀπὸ μιὰ κάρτα! Μὰ ἐνοεῖται, θὰ χρειαζόμουν ὁλάκαιρη περιουσία. Κ' ἐπειδὴ δὲν τὴν ἔχω, περιαρίζομαι στὸ νοῦ αὐτὸ γιὰ ὅλους, μὰ ἐγκάρδιο εὐχαριστήρια. Καὶ τοῦ χρόνου!

Πιά, πιά, τί γίνεται μὲ τὴν «Ἀδελφούλα μου»! Ἀνάρπαστη στὰ Βιβλιοπωλεῖα, ἀνάρπαστη στὸ Γραφεῖο μου καὶ παραγγελίες καθημέρα ἕνα σωρό. Ἤρθανε βεβαία. Τέτοιο βιβλίο μποροῦσε νὰ μὴν ἔχῃ τὴ μεγαλύτερη ζήτηση; Δὲν ἔχουμε, βλέπετε, πολλά.

Ἀπορῶ, *Φύρρε*, πῶς δὲν βλέπεις μόνος σου τὴν ἀνωμαλία τῆς συντάξεως, ἀπὸ σιχουγτικὴ ἀνάγκη σ' αὐτοὺς τοὺς στίχους ποὺ τοὺς ξανάγραψες κόλα. «Ἡ ποὺ ἐσπρίξες...» ποιά; Πρέπει νὰ κοπιάσῃ κανεὶς γιὰ νὰ τὸ βρῇ. Αὐτὸ προπάντων ἤκελα νὰλλάξω καὶ δὲν μπόρεσα. Ὅσο γιὰ τἄλλα ἐκεῖνα ποιήματα ποὺ λές, δὲν ἔχεις δίκιο. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν μεγάλη τέχνη, ἔχουν ὅμως κάτι ἄλλο ποὺ μοῦ χρειάζεται : ἔρχονται στὴν ἀντὶ ψῆφη καὶ τῶν πιὸ μικρῶν παιδιῶν. Ὅλα, βλέπεις, δὲν εἶναι γιὰ ὅλους.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις, *Σκηβόλε Ἀπόλλων*. Χαίρω ἀληθινὰ ποὺ ἀπέκτησα ἕνα τόσο καλὸ φίλο καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ μὴν ξαναβρῆς πιὰ στὴν ἀνάγκη νὰ ἐγγραφῆς ἀπὸ τὴν Ἔρανο σὰν φτωχὸ προσφυγόπουλο.

Στὸ γραφεῖο μου, *Τυδία*, μὲ ἀντιπροσωπεύει ὁ κ. Παπαδόπουλος. Ἐγὼ ἡ ἴδια ποτὲ δὲν παρουσιάζομαι, γιατὶ δὲν ἔχω οὔτε μιᾶς στιγμῆς εὐκαιρία. Ὠ,τόσο σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πολλὴ σου ἀγάπη καὶ νάτκε βεβαία πὼς ἔχεις ἄλλη τόση κι' ἀκόμα.

Σοῦ εὔχομαι νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς, *Πόλις τῶν Ὀνείρων*. Ἔχει δίκιο ἡ μαμμά. Κορίτσι ποὺ ἔκλεισε τὰ δέκα καὶ μπῆκε στὰ ἕντεκα, μπορεῖ μιὰ χαρὰ νὰ παίρνῃ μέρος στὴ συναναστροφή μου. Ἔχω, ξέρεις, καὶ μικρότερά σου παιδιά, ὅπως ἔχω καὶ πολὺ μεγαλύτερα. Γράφε μου λοιπὸν τακτικά.

Καθένου δὲν πειράζει, *Χαραυγή*. Μπορεῖ νὰ μοῦ γράφῃς κι' ἐξ μέρους τῆς ἀδελφῆς σου, ὅταν ἐκείνη δὲν μπορῇ· μὰ μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ μόνη σου, γιὰ λογαριασμό σου. Τἀδέλφια ποὺ ἔχουν ψευδώνυμο, ἔχουν ὅλα τὰ ἴδια δικαιώματα Εἶμαι πολὺ εὐχῆς ποὺ μάγαπᾶε τόσο κι' οἱ τρεῖς.

Ἐπαναστάτη, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ θἄγραφε γι' αὐτὰ τὸ ζήτημα, ἂν δὲν ἔχε γράψει κι' ἄλλοτε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πὼς ἕν' ἀπὸ τὰ πιὸ σαχλά, τὰ πιὸ ἄνοστα, τὰ πιὸ πρόσυχα καὶ τὰ πιὸ ἄσχημα ἀστεῖα εἶναι καὶ ἀνώνυμα γράμματα. Δὲν ἐννοῶ ἐκεῖνα ποὺ στέλλονται μὲ σκοπό, νὰ κάμουν κακό· ἐκεῖνα πιὰ εἶναι ἀκκουργήματα κι' οἱ ἀνωνυμογράφοι κακοῦργοι. Ἐννοῶ αὐτά, ποὺ στέλλονται γι' «ἀστεῖο». Χαρὰ στο!

Ἀπαντῶ ς ἕνα παλιὸ γράμμα σου, *Ἀκαλανθίς* — ἡ γραμματοπλημμύρα!.—πὼς τὰ ψηφοδέλτιά σου ἔγειναν δεκτά. Κ' ἄλλοι ἔχασαν προθεσμίες μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Γιὰ μιὰ φορὰ ἦταν ἡ ἀνωμαλία. Ναί, εἶχα πῆ πὼς ἡ «Ἀδελφούλα μου» θἄταν ἕτοιμη τὸν Ἰανουάριο, λογαριαζα ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο, — δηλαδὴ τὸν τυπογράφο.

Ρεζεντᾶ καὶ *Ἀγνούλα*, καὶ σὲ σᾶς ἄρτια νἀπαντήσω ἕνεκα ἡ γραμματοπλημμύρα. Θὰ εἴδατε στὸ προηγούμενο τὰ ψευδώνυμά σας. Χαίρω ποὺ ἔγεινε καλὰ τὸ μάτι τῆς *Ἀγνούλας* Μὰ γιατὶ ἡ *Ρεζεντᾶ* νγρεπόταν νἄρθῃ στὸ γραφεῖο μου; "Αντικρύ μας πουλοῦν καὶ κόκκινα ;.

Ἄ, ναί, δύσκολη, πολὺ δύσκολη ἡ μετάφραση τοῦ «Βράχου τῶν Γλάρων», *Ἰωνικὲ Οὐρανέ* Γι' αὐτό, κοῦτ; βλέπεις κι' ἀπορεῖς, τὴν κάνουν δυό, κ' ἡ κ. Φέρμπος κ' ἡ κ. Ξενόπουλος. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ πρωτοφανὴς τέτοια συνεργασία. Κ' ἄλλα κλασσικὰ ἔργα ξέρω ποὺ μεταφράσθηκαν ἀπὸ δυὸ καὶ πρεῖς. Ὅσο γιὰ τἄλλο ποὺ λές, μυθιστόρημα μόνο γιὰ μεγάλους δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύω. Πάντα πρέπει νὰ μπορῶν νὰ τὸ διαβάζουν καὶ παιδιά.

Μπολεβίτκε καὶ *Πλανόδιε*, χαίρω πολὺ ποὺ σμίξατε καὶ θὰ χαλάσετε τὸν κόσμο γιὰ τὴ διάδοσή μου Ναί, ἕνα πλῆθος παιδιά, κι' ἐδῶ καὶ παντοῦ, μόνο γιὰ νὰ μὴ μὲ γνωρίζουν, διαφεβίονται. διαβάζονεας ἄλλα καριοδικά, ποὺ δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία τους.

Ὠραῖας Ἐπιστολίδας μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Βαμβακιά, Φοάουλα, Λιχουδάκια, Νάρκισσος, Πυγμάχος, Ἀφορισμένο Κόμμα, Ἄσπρο Σουνταράκι, Δοξασμένος Ἀρχηνός, Ἱππόπους Μαντζουράνας, Καρυάτις, Φιλόμουσος, Γιγαντομάχος Ἕλλην, Χρυσαμπουμπούκα, Ἀροσούλα τῆς Αὐγῆς, Ναύπης τοῦ Αἰγαίου* καὶ *Γιαμψαμψίκος*.—Ἐστείλεσα τὸς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά τους λόγια, ξεπαθώματα, γνωμοδοτήσεις κτλ.

Ζωγραφιὲς τοῦ Τοτοῦ καὶ τῆς Παραμάνας του ἔλαβε κολλὲς κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Δὲν μπορῶ νὰ γράψω γιὰ τὴν καθεμιά. Θὰ τὶς ἀναφέρω ἄλλες ὅταν θὰ δημοσιεύσω τὴν καλύτερη.

Καὶ Πρωτακριλιὲς ἀπὸ Διαπλασιόπουλα μοῦ ἔγειναν πολλές. Μὰ ποῦ τόπος νὰ τὶς ἐξιστορήσω! "Επειτα... περασμένα ξεχασμένα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐπειδὴ συμπληρώθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν κομματιῶν ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν τὴ Β' αὐτὴ Τριμηνία, παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ στέλνετε κομμάτια, οὔτε κἀν Παιδικὰ Πνεύματα, ὡς που νὰ δηλώσω ὅτι δέχομαι πάλι.

Ἀν' ὅμα ἔλαβα πρὶν ἀπὸ τὴ δήλωση τοῦ προηγουμένου φύλλου, τὰ κρλύτερα θὰ τὰ περάσω στὴν Γ' Τριμηνία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅλων ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνοῦσται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. Β' Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀναγνοσμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα : Κομήτης, ἀ. *(ΓΓ). Βόλγας*, ἀ. *(ΜΦ). Ἐπτανήσιος Ριζοσπάστης*, ἀ. *(ΓΑ). Προσκοπάκι* τοῦ *Ἑλληνοπόντου*, ἀ. *(ΡΚ) Κύων*, ἀ. *(ΓΚ). Ἀνθισμένη Λεμονιά*, κ. *(ΝΒ). Θρυλλική Σμύρνη* κ. *(Ἐγώ). Γιάννης Ἀγιάννης*, ἀ *(ΑΚ). Νεαρὸς Ἀθλητής*, ἀ. *(ΓΚ). Χουσακάρ*, ἀ. *(Κινέζης). Μένα*, κ. *(Ε Μ)* ἢ "Ἰδια, κ. *(Χ ;)*

Ἀναγνώστεις Ψευδωνύμων : *Ἀγᾶς Ἐξιώτης*, ἀ *Ἀμάραντος*, ἀ, *Τραγοῦδι τῶν Θρακῶν*, ἀ. *Μπερμπαντάκος*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ τετράσεις δραχ. 1,50 Διὰ τὰς ἑπομένας ἑκατὸ 30 ἡ λέξις.

Μ. Μ. Ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν ἡ Βαμβακιὰ μὲ Βεατρίκην Μπερμπαντάκο, Τριανταφυλλένιαν.—ἡ Γυναίκα μὲ Καλαμ. Δουλ. Ρεμβ. Ψυχῆς, Ἀφ. Γυμνασιόπ., Ἀγορακός., Δάουρα, Ἀτρέντα-χεῖ, Σκουπιλᾶν, Τρουγέραν, Ἐρνάνην, Ναυπλιέτισσα, Βεατρίκη, Καρούμπαν, Κνώσιον, Κοραῆν, Ἀφρόκρινα, Μαργαριταρέτα. — ἡ Χαλικουτοπούλα μὲ Μυστηρ. Βαρῶνον, Νεφέλην, Φράουλαν.—ἡ Χρυσομπουμπούκα μὲ Ἡλιογέννητην, Βερανίκην, Βεϊνόγλου, "Ονειρον τ. Κύπρου.—ἡ Σμύρνη μὲ Ματωμ. Δύση, Πασχαρ. τ. Ἀγραῦ, Χρυσομαλ. τ. Σφακιῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Σπ. Μαρ. (ἀεβιβάσθησαν ναί, πολὺ μὲ κούρασες...) *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (θὰ ἐξετάσω, κι' ἂν εἶν' ἔστι, θὰ τὸ πῶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρύψω!) *Ἀμυδραν Λάμψιν* (ἔστειλα καὶ βέβαια ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα θὰ πάρουν τὴν «Ἀδελφούλα μου» καὶ ὡς ἔργον τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ ὡς τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης» μου· συνδυάζει, βλέπεις, καὶ τὰ δυό.) *Κοφτερὸ Σπαθί* (περιμένω ὁδηγίας πῶς νὰ διαβάσω τὰς 95 δρ.) *Τολμηρὸν Ἀσφαβάτην* (ἔχει καλῶς· ναί, νὰ λαμβάνῃς μέρος τακτικά·) *Ἀλέξ. Χατζηαν.* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση ἀγάπη·) *Σκαῦρον Α. Τριαντ.* (ὅλοι αὐτοὶ εἶναι συνδρομηταὶ καὶ μπορεῖς νὰ τοὺς προτείνῃς· σὲ κάθε τετράδιο 40 λεπτά) *Ζόζιαν* (ἐταχυδρομίσθη·) *Πέντε-Φρὴν* (λογαριάζονται τὰ Εὔσημα τῶν Διαγωνισμῶν, τ' ἀπατελέσματα τῶν ἀρχῶν ἐδημοσιεύθησαν ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἀδιάφορον πότε ἐπροκηρύχθησαν αὐτοὶ οἱ Διαγωνισμοί·) *Πίκην Κόκτεσαν* (ἔστειλα καὶ σὲ περιμένω·) *Δοξ. Κρητικόπουλο* (ἐλήφθη·) *Βόλγαν* (κι' ἐγὼ ἔχω μεγάλη χαρὰ· γράφε μου·) *Ὠκυπέτην* (ἔστειλα· ἡ αἴτησις τῆς φίλης σου προσφυγοπούλας δεκτή·) *Ἀκανθένιο Σκεφάνι* (μὰ δὲν διαβάζεις; πῶς στέλνεις ἔτσι Ἀσκήσεις;) *Ἀφανέραστον Ἥρωα* (ἔχει καλῶς· περιστικὰ τῆς μαμμᾶς· εἰσπράκτορα δὲν ἔχω·) *Ρόβερ* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ, διεβιβάσθησαν·) *Ἰούλιον Καίσαρα* (αὐτὰ μόνον διὰ Μ. Ἀγγελίας δημοσιεύονται·) *Πυγμέλιον Χαμόγελο* (φωτογραφίαν ἔλαβε· ναί, τὴ θυμόμαι πολὺ καλὰ τὴ μαμμά σου, τὴν παλιά μου φίλη· πολλὰ χαιρετίσματα·) *Παπαρούναν* τοῦ *Ἀγροῦ* (τὰς λαμβάνω· ἔστειλα·) *Ἀόρατον* (οὔτε αἱ 10 δρ. ἐλήφθησαν, οὔτε εἶναι δυνατὸν αἱ ἀπαντήσεις εἰς Δικηγορικοὺς προτεινομένους διὰ Μ. Ἀγγελίων, νὰ στέλλεται μέσον Διαπλάσεως·) *Πρίγκηπαν*, *Ἄνυχον Προσφυγόπαιδα*, *Ἀστέρι τῆς Φυλῆς*, *Χαλικουτοπούλαν*, *Δοξασμ.*, *Τριαῖαν*, *Τραγούδι τῆς Πατρίδος*, *Ζουλοῦ* κτλ. κτλ.

Κωνστ. Δ. Καρ., *Πουλὶ τῆς Καταιγίδος*, *Ἰωάν. Μ. Ντουλόπουλον* (ἔλαβα. εὐχαριστῶ.)

Ἀγριοβιολέττεν, *Κομήτην*, *Κυματίζ. Κυανόλευκον* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 *Ἀπριλίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 207 Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου).

223. Λεξίγριφος.

Μὲ πρόθεση μιὰ νῆσο
Τοῦ Αἰγαίου ἂν ἑνώσῃς.
Ἀπ' τοὺς ἑπτὰ τὸν ἕνα
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Σμυρνιωτάκι

224. Στοιχειόγριφος.

Ἑνὸς λουλουδιοῦ ὡραίου
Κορυφὴ καὶ ρίζα ἀλλάζεις
Κ' ἕναν ἥλιο μακρυσμένο
Μὰ λαμπρὸ μᾶς παρουσιάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Οὐρανοῦ

225. Ἀναγραμματισμός.

Ὕψωμα τῆς γῆς μικρό,
Ἂν τὸ ἀναγραμματίσῃς
Κένταυρον ὀνομαστὸ
Στὴ στιγμὴ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἥρωος

226. Αἴνιγμα.

Στάθηκε ὁ κριτὴς νὰ κρίνῃ
Μ' ὅλη τὴ δικαιοσύνη.
Μ' ἂν δὲν βρῇ τὸν ἑαυτό του
Δὲν μπορεῖ ὁ κριτὴς νὰ κρίνῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Ποντου

227. Ρόμβος.

* =Σύμφωνον
* * * =Πρόθεσις
* * * * * =Κράτος Βαλκαν.
* * * * * * * =Πόλις Ἰταλική
* * * * * =Χόρτον
* * * =Ἀντωνυμία
* =Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παταλλ. Πόδου

228-232. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετ' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις : ἡ-ἡλικία, ὕδωρ, ρανίς, ἄνθος, ἄθλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καβούρ

233. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικὰ των νἀποτελοῦν Αὐτοκράτορα :

Βορρᾶς, ὑπομένω, ἑσπέρα, μέρος, ἐγκρατής, δοῦλος, ἄοπλος, ἀνάλατος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καμέλιας

234. Μικτόν.

λγς-ιει-τρβ-αο-τς-εαη-τ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλιμαθοῦς

235. Γρίφος

φ φ αἴγλης
φ φ ιι οὐκ αἴγλης α !
φ φ αἴγλης

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ντόριας

Διὰ τοὺς Γ'αλλομα

23 ' Γέρους λοῦ-
C C
C C lier
G 100
C C
C C

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βίσμαρκ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 50

740. Ψαρὰ ψάρ, α')—741. Ἀοήρ-ἀστήρ..—742. Κάπρος-Κύπρος. —743. Ὄμχα-ὄρχω.

744. ΑΝΔΡΟΣ 745. ΤΥΡΤΑΙΟΣ
ΚΡΟΝΟΣ (υἱός, Ρᾶ, Δῖας,
ΜΕΓΑΡΑ Ἰρις, οὐρεος.
ΚΑΛΥΒΗ Σῦρος.)— 746—
ΒΟΡΙΟΝ 750. Διὰ τῆς
ΜΟΜΙΟΣ συλλαβῆς ΚΥ :
ΣΜΥΡΝΗ *Κῦρος, κῦμα, κυνικός, κύων, κυρία*.—751. ΕΡΑΤΩ ("Ἔχω, Ρέω, Ἀγαπῶ, Τρέλλα, Ὀθάτος.)—752. "Ακουε πολλά, λάλει ὀλίγα —753. "Εσο φιλόλογος καὶ οὐ καλλωπιστής.—754. Clocher-cocher.—755—759. Διὰ τοῦ D: don, date, doux, Dieu, disque.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 δρ. 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα πτὰ 50, καὶ μὲ κεφαλαῖα ἀντ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀναπαράιτητη.

(ΚΓ' — 551)

Σκιά καὶ παρέα: Σκεφτῆτε ξεχάσαμε τὴν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ποῦ πιότερο ἀξίζει. Θὰ μᾶς συχωρέσῃ; *Ἰβανοφμός*

(ΚΓ' — 552)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κύκλον τῆς Διαπλ. χαιρετῶ ἅπαντα τὰ διαπλασόπαιδα. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

(ΚΓ' — 553)

Ὅσοι καὶ ὅσες νοιώθετε μιὰ ἐκτίμησι γιὰ τὶς *Σμυρνιές*, στείλατε ἕνα τετραδιάκι καὶ σὲ μένα. Κόσμο. *Σμυρνιά*

Κόσμο (ΚΓ' — 554)

Σκιές, γιὰ Σ» — «ΣΒΣΔ», εὐχαριστοῦ Μιὰ ἔκσεν θερμῶς. «ΑΣΙΓ», συλλήψια. Καρούμπα Καρκαλέτοίχημα 5000 δρ. Δέχεσαι; Κι' ὅταν ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΣ

Σιγὰ (ΚΓ' — 555)

Ἀνῦ Σ.— ΚΑΡ-ΚΑΡ, κουμπότρυπες σοῦ φωνάχαμε μὲ ἀμόδυμο φερσιό, (νομμε γιὰ νὰ σᾶς ρίξουμ' μέσα μ' ἕνα βαθὺ ΣΚΟΦΝΗΤΙΟ

ΧΟΛΕΡΑ, ΜΥΣΤΗΡ. ΒΑΡΩΝΟΣ

(ΚΓ' — 556)

ΑΛΛΗ ΣΦΕΝΤΩΝΙΑ

Τὸ ΠΟΛΑΡΙ μου τὸ βάζω μέσα στὸν ΚΑΦΕ ποὺ συντροφευμένα πίνουν ἡ ΖΟΥΛΟΥ καὶ ὁ ΤΡΟΥΓΕ. *Καρούμπα, Καρκαλέτσε*, μὲ τιμᾶτε *ὑπερβολικά*.—Τριανταφυλλένια, εὔκολα παρεξηγεῖς καὶ ἀδίκως ἐξάπτεσαι.—ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' — 557)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ. Δὲν ἔχει μὲ τὴν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ καμμιὰ σχέση, ἡ ὁλότελά σας ἄγνωστη κι' ἄφορη ΡΕΝΑ

(ΚΓ' — 558)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Ἐβραβεύθησαν οἱ ἑξῆς: Βραβ. Α': ΔΟΞΑΣΜ. ΤΣΟΛΙΑΣ. Β': *Κεραυνοβόλ.* *Ἱππότης*, Γ': Ἥρως τ. Κιουτάχειας. Ἔπαινος: Δοξασμ. Ἀρχηγός. Ἀοιποὺς εὐχαριστῶ.

ΤΡΕΛΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(ΚΓ' — 559)

Πίστις-Πατρίς; ἀλληλογραφοῦμε; Γ. Καρανικόλα, Προαστείου 59-Α. Ἀθήνας. *Καρούμπας. Καρκαλέτσος*=*Παπαμιχάλης.*

ΜΑΥΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ

(ΚΓ' — 560)

«ΑΟΡΑΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ»

Ἱδρύθηκε στὰς Ἀθήνας. *Σκοπός*: Μυστηριώδης. Μέλη δὲν δεχόμεθα. Καταστατικὸν δὲν ὑπάρχει. Τὸ σῆμα μας εἶναι: «*Ἑνωμένοι κι' ἀήττητοι*».

Ἀρχηγός: ΑΟΡΑΤΟΣ, *Ὑπαρχη*: ΑΦΑΝΤΟΣ, *Συμμορίτται*: ΑΓΓ. ΝΙΚΗΣ, ΔΟΞΑΣΜ. ΛΟΧΙΑΣ, ΤΡΕΛ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΓΡΟΜ. ΝΑΥΤΗΣ.

Ἀναμένατε τερατουργήματα «Ἀορ Συμμ.» Στὸ ἑπόμενο τὰ λογαριάζουμε μὲ κάτι παλληκαράδες.

ΤΡΕΜΕΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(ΚΓ' — 560α)

Η «ΕΝΩΣΙΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ» ζητεῖ ἐπιμόνως συμμαχίαν μὲ τὸν σύλλογον «Βροντήν».

(ΚΓ' — 561)

«Σ. Β. Σ. Δ.»

Χολέρα, γιὰ νὰ ξέρῃς, ἐπειδὴ εὗμεθα βουβάλια: Χολέρα: Δ.Καπετανάκης, Μυστηρ. Βαρῶνος: Ἱππότης; Ὕδρας: Εὐαγγελίδης. «Συμπτώματα βουβαλιῶν». Ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως. Καρούμπα Καρκαλέσσε, γελάστηκες· στοίχημα.

(ΚΓ' — 562)

Μοσχοναδες, τὴν πάθατε μιὰ χαρὰ· τί ὡραία πρωταπριλιὰ ποὺ ἤτο στὸ Ζάππειον!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΣΕΤΣΕ»

(ΚΓ' — 564)

—ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ—

ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΕ. Μὴν ἀρχίσῃς τὴν καταδιωξη, γιατὶ οἱ σολες ἔχουν ἀκριβά!.. ΦΛΟΚΟ,κ.ἄ. Ἄδικα προσπαθᾶς νὰ ὀκεπάσεις τὴν «*Ὀμίχλη*»..; Κάνε τὸ κορόϊδο!

ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' — 565)

—ΓΟΡΓΟΧΑΜΠΑΡΑ—

Ἀντεριά ἡ Θνατες=Ρακόπουλος, (παραξηγήθηκες, μικρέ;) *Χάρρυς*=*Νικητής*=Τυμβριος. (γιὰ χάρη τοῦ κύκλου). *Μαυρ.θαλασσιτης*=Καρανικόλας.

Καὶ μερικοὺς.. κίτρινους!: *Κομφούκιος*=Κόκκινος. *Κόχιν-Κο*=Κράλλης. ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' — 566)

Καλημερούδια σας. ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, ἀπ' τὶς παιημασιὲς ρρωμησε τὸ ζουνάρι σας. Δὲν τὸ ξεσκονίζετες; Ὤ!.. ντροπή. ΧΟΛΕΡΑ—ΠΑΝΘΥΚΛΑ: ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ. Κουφάγιο μὴ λιποσυμήσης. ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΟΣ

(ΚΓ' — 567)

Ζουλού, *Κὰρ-Κὰρ*, πρὸς χαριν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας παύσατε τὴν μονομαχίαν καὶ δώσατε τὸ φιλὶ τῆς Ἀγάπης, ὁ καὶ στέλλομεν εἰς ὅλα τὰ *Διαπλασόπουλα*.

ΜΑΞ, ΛΑΙΛΑΨ, ΚΑΤΩΝ.

(ΚΓ' — 568)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΦΜΙΧΛΗΣ

«ΜΚΓ», οὔτε ἀπαντήσεως ἀξίζεις. *Τρουγέρα* (Ἀρδάμη), Ξευρεις μόνος σου ἂν εἶσαι ἢ ὄχι. ΚΑΡ-ΚΑΡ, Συγχαρητήρια. *Ἰνδαλμα Ἑλληνισμοῦ*, ὅταν πήγαινες γυρίζαμε. *Ἰππόλυτε*, πιάστηκες ἀπ' τὴν ἀγγελία σου, ὅτι εἶσαι σύ. *Φλόκκε*, Συγχαρητήρια. Νικητης: Χαρρυ: Τυμβριος. Ἄγγ. Εἰρηνης: Ν. Κιούσης. Σπινθὴρ Ἐλευθερίας: Μανσόλας, ΖΟΥΛΟΥ: Καλλιόπη Ἀρδάμη.

ΚΑΓΑΙΓΙΣ, ΣΙΜΟΥΝ

(ΚΓ' — 569)

Ρίτα, Σανσελλὼρ, Χρυσαυγή, Δοξα Ματωμένη, Χολέρα, Πανούκλα, Καλαμ. Δουλούδι, Ζουλού, Φάσμα, Ἱππόλυτε, Τρουγέρα, Βεατρίκη, Ἐλπιδόπλ. Πορφύρα, Κολόμβε, Μυστηρ. Βαρῶνε καὶ λοιπὰ Διαπλασόπουλα, Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Περιμένω τετράδ. καὶ Δ[σεν. Γράψατε. Ἀχιλ. Γεωργανεάν, Ἰατροῦ, Κηφησιά.

ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΧ

(ΚΓ' — 570)

Ἐφέτος θὰ ξυπνήσω ὅσους καὶ ὅσες ἀποφασίσουν πέρυσι ἡ *Ναυρίστρα* (Σιγουρου). *Ἀφρόκρινο* (Μωρέττη). Ψέμματα; *Συνεντήρι*

(ΚΓ' — 571)

Εμεῖς νομίζαμε, ΖΟΥΛΟΥ, πὼς κάτι σὺ ἀξίζεις· μὰ τώρα ὑποχώρησι φαίνετ' ὅτι ἀρχίζεις

ΚΑΡ-ΚΑΡ

Σημ. τ. Δια λ —Βεβαιῶ ὅτι ὁ Τρουγέρας εἶναι ἄλλος, ἀσχέτως μὲ τοὺς Καρούμπα, Καρκαλέτσο.

(ΚΓ' — 572)

Γιὰ σου, ΠΡΙΓΚΗΠΑ· δεχόμαστε.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΡΟΣ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΑΡΟΣ

(ΚΓ' — 573)

Εἰσερχόμενος στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, λέγω ἕνα ἱπποτικώτατο σελαμ ἀλέκουμ.—*Ἱππότης Μαντζουράκας*.

(ΚΓ' — 574)

Προσερχομαι, Διαπλασόπαιδες, στὴ γλυκεια σας ζωή, χαιρετῶν ἅπαντας. ΚΥΩΝ

(ΚΓ' — 575)

«Σ. Β. Σ. Δ.»

Τρουγέρα, ποὺ κοπανᾶς ἀέρα, ἂν εἶσαι παλληκαρᾶς, ἐδῶ θὰ φανῆς: ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ δρχ.στοίχημα καὶ διὰ τὸν Βεϊνόγλου ἄλλες τόσες Θὰ σὲ ἰδοῦμε.

(ΚΓ' — 576)

Παλιάτσε, γιατὶ δὲν ἔρχεσαι στὸ σπίτι; φοβᾶσαι μὴ σ' ἀγγίξουμε; *Βαμβακιὰ*

(ΚΓ' — 577)

Εἰσερχομενος στους τερπνοτάτους Διαπλασιακοὺς αἰθέρας χαιρετῶ ἅπαντας.

ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΑΕΡΟΒΑΤΗΣ

(ΚΓ' — 578)

Μέλισσα, σε βρῆκα. *Λίσι*, *Σμίτ*, συγχαρήκατε τὴ *Βαμβακιὰ* (Εὐτ. Φερμεζῆ γιὰ τὶς ὀρθές!! τῆς *ἀνακαλύψεις*... ΦΡΑΟΥΛΑ

(ΚΓ' — 579)

Παιδιά, φυλάξετε τὰ ντουλάπια σας, καὶ ἂν μπορεῖτε βρέστε τὴν *Διχουσόγατα*

(ΚΓ' — 580)

Δοξασμένε Τσολιε, τόλυσα: «Πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως γιὰ νὰ παρῃς τὴ Δαουρα».—Φοβᾶμαι ὅμως πρωταπριλιά... *Ἰωνικὸς Οὐρανός.*

(ΚΓ' — 581)

Μενέλας, ἀνταλλασσουμε Μ. Μυστικά; *Ἀγριοκάτσικο*

(ΚΓ' — 582)

Μαζί σας, ΚΑΡ-ΚΑΡ κι' ἐγώ, *Κάτου τὰ κορίτσια!* ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(ΚΓ' — 583)

Πολιαρχε Νέμε (μέλος Βρονῆς), σοῦ ἀντακοοιδω: εἶσαι ὁ Ἀχιλ. Πιστώνης.—ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

(ΚΓ' — 584)

Ἀρη, Ἀρδάμη, Καχριμάνη, Φιφη, θέλω νὰ ἀλληλογραφήσουμε. Δεχεσθε; -*Ἀμάραντος*(Καρπενήσι)

(ΚΓ' — 585)

Εἰσερχομενος στὸν Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ἅπαντας. Τίθεμαι εἰς τὸ πλευρόν τοῦ Φιλελευθέρ. Ἀθλητοῦ.—*Νεαρὸς Ἀθλητής.*

(ΚΓ' — 586)

Εἰσερχομενος στὸν Διαπλασιόκοσμον χαιρετῶ ὅλους καὶ δέχομαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. μέσω Διαπλάσ. *Τσομπανόπουλο*

(ΚΓ' — 587)

Ἀρη, *Διαβολόπαιδο*, *Νέδων*, *Γριφοφτάστη*, *Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες*, *Κεραυνοβόλε Ἱππότα*, ἔλαβα Μ. Μ. εὐχαριστῶ· στέλλω. *Ἀρη*, δέχομαι καὶ περιμένω.Δσις [ΚΓ'—546.] ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΚΓ' — 588)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Προκηρύσσομεν πρωτότυπον διαγωνισμὸν διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς, ὅποιοι μποροῦνε νὰ μεταφράσουν εἰς τὸ Γαλλικὸν τὸ διήγημα «ἡ Προσευχὴ» τοῦ 16ου φύλλου τῆς Σελίδος Συνεργασίας Συνδρομητῶν. *Βραβεῖα ἐξαίρετα*!! Α' «Ὁ Πυρειοπώλης» (χρυσόδ.), Β' Ἡ Ἀδελφούλα μου, Γ' «Ὁ Φάρος» τοῦ Ποταμιάνου. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ 50λεπτ. Στείλατε: Ἀνδρέαν Σ. Ρακόπουλον, Πάρνηθος 28 Ἀθήνας.

ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙ!!!

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ

ΔΙΩΡΙΣΘΗΣΑΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΕΝ ΣΥΡΑ: ΙΩΑΝ: ΔΑΜΠΑΣΗΣ
ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ: ΚΟΛΟΜΒΟΣ
ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΣ
ΕΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩ.

Φιλελεύθερος Ἀθλητής

ΖΗΤΩ «Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

(ΚΓ' — 589)

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: Βραβεύτηκαν: *Χαμένι*, *Ρένα*, *Ἀφροκρίνο*, *Νανουρίστρα*. Βραβεῖα στείλαμε. Εὐχαριστοῦμεν συμμετασχόντας. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ!! γιατὶ δὲ στέλλετε καὶ στοὺς ἄλλους Διαγωνισμούς; Ἐμπρός! Περιμένομεν!!!

(ΚΓ' — 590)

«Π.Α.Ν»=Συμμορία (Π-αραφρόνων, Α-νοητων, Ν-άνων) ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ βγάζω τὴν «ἰσόβια» κι' ἀρχίζω τὶς... κουμπότρυπες. Ὤχ!! τί θὰ πάθετε. Σὰν σπουργίτια θὰ σᾶς σουβλίσω. Μονομαχία ἀπάχι(μεγχρις ἑσχάτων) καὶ ἄνευ μαρτύρων. ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΟΣ

(ΚΓ' — 591)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ

Ὅσα τρομπαρία καὶ νὰ πῆς καὶ δέσποτα νὰ φέρῃς, Νὰ μᾶς τρομαξῆς δὲν μπορεῖς Στὸ λέμε, ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ, ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

(ΚΓ'—591α)

«ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

Προσλαμβανονται Σύμβουλοι ΓΑΓΚΟΡ, ΚΛΙΝΟΜΠΑΙΝΚΟ. Προκηρύσσομεν μέγαν Διαγωνισμόν «Σκίτσων Κινεζικῶν». Βραβεῖα ἀπαράμιλλα. Ἱδρύσομεν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ, βιβλιοθηκάριος ΚΙΑΝΓΚ-ΣΙΑΝΚ. Τμῆμα ΦΟΥΤ-ΜΠΩΛ «ὁ ΘΡΙΑΜΒΟΣ» Ἀρχηγός: ΤΑΓΚΟΡ.

(ΚΓ' — 592)

Ρόβερ, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὴ ἔξοχη κάρτα.—Μ' εὐγνωμοσύνη. Ἰωνικὸς Οὐρανός

(ΚΓ' — 594)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Εἴδατε τὸν Γ' Πρωτότυπο Διαγωνισμὸ τῆς Τριανδρίας; Ἀληθινὰ πρέπει ὅλοι νὰ τὴν ὑποστηρίξωμε, γιατὶ εἶναι ἡ μόνη ποὺ μᾶς διασκεδάζει μὲ τοὺς τόσο ὡραίους διαγωνισμούς της. Σὲ τέτοιους Συλλόγους, χωρὶς ρεκλάμες, μπραβό. Μιμηθῆτε μ' ὅλοι καὶ ἀπαντήσετε. —Κ.—

(ΚΓ' — 595)

Οὐδεμία καὶ *Μίνα Καλογ.*, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποστήριξη στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα. Χριστὸς Ἀνέστη! *Ἤβη*

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Ἀθῆναι